

Λυσιμάχη –Η κόρη της Δικαιοσύνης

Λάμπρου Ελένη

«Δεν δίνω στον κόσμο το δίκαιο. Του επιστρέφω ό,τι έσπειρε.»

— Νέμεσις

Πρόλογος

Η αίθουσα του Ολύμπου έβραζε. Όχι από φωτιά, αλλά από λόγια. Η Ήρα χτυπούσε τη ράβδο της στο έδαφος.

«Μιλούν για νέα τάξη. Οι άνθρωποι ξεχνούν τους όρκους. Πρέπει να επέμβουμε. Να τους δείξουμε πάλι ποιοι είναι οι θεοί τους.»

Ο Άρης γέλασε σκληρά.

«Όχι απλώς να δείξουμε. Να τους υποτάξουμε. Ο φόβος διδάσκει καλύτερα απ' τη λατρεία.»

Η Αθηνά στεκόταν απέναντι, ατάραχη.

«Με τη βία δε θα επαναφέρουμε την πίστη. Μόνο την παράνοια. Ο κόσμος αλλάζει, κι εμείς πρέπει να σκεφτούμε. Όχι να χτυπάμε.»

Ο Ποσειδώνας τους παρακολουθούσε από το βάθος, σιωπηλός αλλά επικίνδυνος. Ο Διόνυσος γελούσε με κρασί στο χέρι. Ο Ερμής δεν έλεγε λέξη, μα τα μάτια του ακολουθούσαν κάθε ρωγμή στον λόγο.

Και τότε... η Νέμεσις σηκώθηκε.

«Αν εσείς προετοιμάζεστε για πόλεμο, να θυμάστε πως η Δικαιοσύνη δεν ξεχνά.

Όποιος ρίξει πρώτος τη φωτιά... θα την κρατήσει για πάντα πάνω του.»

Η Ήρα της απάντησε ψυχρά:

«Κι εσύ, κυρά των τιμωριών, θα κρίνεις εμάς;»

«Όχι. Το μέλλον θα το κάνει. Και το μέλλον... πλησιάζει.»

Λίγες μέρες αργότερα, μια νύχτα χωρίς φεγγάρι, η Νέμεσις στεκόταν στην άκρη ενός άλσους. Το βλέμμα της ήταν στραμμένο στο άστρο του Δία. Δίπλα της, εμφανίστηκε η Αθηνά.

«Έφτασε η ώρα, έτσι;» ρώτησε η θεά της Σοφίας.

Η Νέμεσις δεν γύρισε.

«Φοβάμαι, Αθηνά. Δεν το λέω συχνά. Είναι το μόνο παιδί μου. Δεν ήθελα να της φορέσω βάρος, ήθελα να της δώσω χρόνο. Μα η Μοίρα δεν ρωτά.»

Η Αθηνά έσκυψε ελαφρώς το κεφάλι.

«Ό,τι γεννιέται από θεϊκή ένωση και καρδιά ανθρώπινη... δεν είναι ποτέ απλό.»

Ξαφνικά, ο άνεμος σταμάτησε. Τα δέντρα πάγωσαν. Ο κόσμος σώπασε.

Και τότε, εμφανίστηκαν οι Μοίρες. Οι τρεις αδελφές, Κλωθώ, Λάχεσις, Άτροπος, στροβιλίστηκαν γύρω τους, με νήματα στα χέρια.

«Μητέρα της Ισορροπίας,» είπε η Άτροπος, «η κόρη σου γεννιέται με σκοπό. Αν δεν σπάσει το νήμα... θα σπάσει ο κόσμος.»

Η Λάχεσις έδειξε ένα νήμα που έλαμπε.

«Θα είναι παιδί της Δικαιοσύνης. Μα πρέπει να ζήσει ανθρώπινα. Να μη μάθει ποια είναι, ώσπου να έρθει η ώρα.»

Η Κλωθώ σφράγισε τα λόγια:

«Στα δέκατα έκτα της γενέθλια, θα πρέπει να επιλέξει: να μείνει άνθρωπος, ή να γίνει κρίση. Όμως, αν οι θεοί μάθουν την ύπαρξή της νωρίτερα... ο πόλεμος θα ξεσπάσει προτού η Ζυγαριά είναι έτοιμη.»

Η Αθηνά πήγε δίπλα στη Νέμεσις.

«Θα προστατεύσω το παιδί σου. Όχι ως θεά, αλλά ως γυναίκα. Κανείς δεν θα μάθει.»

Η Νέμεσις έγνεψε, σχεδόν με σπασμένη φωνή.

«Θα την δώσω στην Αριστόβη. Αυτή θα γίνει η μητέρα της. Θα μείνει κοντά στον Θεαγένη. Κι εγώ... θα παρακολουθώ από μακριά. Θα κρατώ το βάρος της. Μέχρι να είναι έτοιμη.»

Και μέσα στην ησυχία εκείνης της νύχτας, η μοίρα της Λυσιμάχης είχε ήδη γραφτεί.

Κανείς θεός δεν την ήξερε.

Ούτε η ίδια.

Μα όταν γεννηθεί, θα αλλάξει το μέλλον των θεών και των ανθρώπων.

Η Αριστόβη ήταν έτοιμη να γεννήσει. Το σπίτι είχε βυθιστεί στη σιωπή, εκτός από τους βηματισμούς και τις ψιθυριστές προσευχές. Ήταν νύχτα, κι ο αέρας είχε κάτι παράξενα καθαρό, σαν να περίμενε κάτι να συμβεί.

Εκείνη όμως δεν ήταν μόνη.

Η Νέμεσις στεκόταν αθέατη, πλάι της. Ψηλή, σοβαρή, μα στα μάτια της υπήρχε δισταγμός και μια σκιά τρυφερότητας που λίγοι θεοί θα τολμούσαν να φανερώσουν. Δίπλα της, η Αθηνά παρατηρούσε με σοβαρότητα.

«Είναι γενναία η γυναίκα που διάλεξες», ψιθύρισε η Αθηνά.

«Δεν φέρει αίμα θεών, αλλά έχει ψυχή ισχυρή.»

Η Νέμεσις έγνεψε.

«Την επέλεξα γιατί δεν ήθελε τίποτα. Ούτε τιμές, ούτε ανταμοιβές. Μόνο να αγαπήσει.

Και θα το κάνει σωστά.»

1.

Η Αριστόβη φώναξε. Ο πόνος της δεν τρόμαξε τις θεές. Αντίθετα, ήταν το πιο ανθρώπινο, το πιο αληθινό κάλεσμα που μπορούσαν να τιμήσουν. Μετά από λίγη ώρα, ακούστηκε το πρώτο κλάμα.

Ένα κορίτσι, γεμάτο ζωή, ροδαλό, δυνατό. Η Αριστόβη δάκρυσε, μην ξέροντας γιατί ένιωθε ότι αυτό το παιδί, παρότι βγήκε από το σώμα της, δεν ήταν μόνο δικό της. Κάτι μεγαλύτερο την άγγιζε.

Τη νύχτα εκείνη, όταν όλα ησύχασαν, η Νέμεσις βρέθηκε μόνη της μπροστά στην κούνια. Η Λυσιμάχη κοιμόταν, κουλουριασμένη σαν φλόγα που μόλις άναψε. Η θεά άπλωσε το χέρι της, χωρίς να αγγίξει.

«Είσαι πανέμορφη. Μικρή. Καθαρή. Και... δεν ξέρεις ακόμα. Δεν ξέρεις τίποτα.»

Η φωνή της έσπασε για λίγο.

«Δεν θα με θυμάσαι. Δεν θα με ονομάσεις μητέρα. Μα εγώ θα είμαι εκεί. Κάθε μέρα.

Σε κάθε πτώση, σε κάθε επιλογή. Όταν όλοι σε ξεχάσουν, εγώ θα σε βλέπω.»

Έσκυψε, ψιθύρισε ένα αρχαίο όνομα στο μέτωπό της, κανείς δεν το άκουσε, μόνο το πετρωμένο και έφυγε στη σιωπή.

2.

Η νύχτα είχε απλωθεί ήσυχα στην αυλή. Ο Θεαγένης καθόταν μονάχος, με τα χέρια δεμένα πίσω από την πλάτη, κοιτάζοντας τ' άστρα. Δεν σκεφτόταν, ένιωθε. Μια εσωτερική αναμονή τον είχε καταλάβει, σαν κάτι να πλησίαζε. Και τότε, η σκιά φανερώθηκε. Χωρίς ήχο, χωρίς προειδοποίηση, η Νέμεσις στεκόταν μπροστά του, ίδια όπως τότε. Ή σχεδόν ίδια, γιατί τώρα υπήρχε στα μάτια της μια κρυμμένη θλίψη. Ή ίσως... μητρότητα.

Ο Θεαγένης σηκώθηκε. Δεν είπε λέξη.

«Ήξερα πως κάποια στιγμή θα ερχόσουν ξανά», είπε χαμηλόφωνα.

«Μα δεν περίμενα να σε δω έτσι. Τόσο... ήσυχη.»

Η Νέμεσις τον κοίταξε με ευθύτητα.

«Έπρεπε να σε δω. Πριν φανερωθεί η αλήθεια στην κόρη μας.»

«Μας είπες πως θα ήταν παιδί δικό μας... πως θα την μεγαλώναμε, μα δεν μας είπες... τι θα ήταν.»

Η φωνή του ήταν βαθιά, χωρίς θυμό, μα γεμάτη κόμπο.

Η Νέμεσις πλησίασε. Δεν κρατούσε τον ζυγό της. Δεν ήρθε σαν θεά. Ήρθε σαν μητέρα.

«Όταν με βοήθησες απέναντι στον Δία, δεν είχες τίποτα να κερδίσεις. Ήξερες μόνο ότι η βία του δεν είχε δίκιο. Δεν μου χρωστούσες, του στερήσαμε κάτι που ήθελε να αρπάξει.

Και όταν, χρόνια μετά, με την Αριστόβη κάνατε τη θυσία... ήρθα. Όχι σαν θεά. Αλλά σαν χρέος. Εσύ είχες δώσει. Ήταν η σειρά μου να δώσω.»

Ο Θεαγένης χαμήλωσε το βλέμμα.

«Μα δεν ήταν μόνο χάρη. Ήρθες... σαν γυναίκα. Ήμασταν μαζί. Εσύ κι εγώ. Κανονικά.

Όχι με θεϊκή ανάσα, ούτε με τελετές.»

«Ήταν ένωση ανθρώπινη. Σωματική. Αληθινή. Και καρπός της ήταν εκείνη.

Μα δεν ήξερα... ότι θα κουβαλάει τόσο πολύ από μένα. Ότι η Ζυγαριά θα μπει μέσα της. Ότι το αίμα μου θα φωνάζει κάθε φορά που βλέπει αδικία.»

«Η Αριστόβη...» άρχισε να λέει εκείνος.

«Την διάλεξα», απάντησε η Νέμεσις.

«Φανερώθηκα και στους δυο σας, θυμάσαι; Την είδα. Και ήξερα. Δεν θα ένιωθε ότι "πήρε" το παιδί άλλης. Θα το αγαπούσε σαν δικό της και αυτό το παιδί, περισσότερο από κάθε άλλο, θα χρειαζόταν τέτοια αγάπη.»

Η σιωπή απλώθηκε.

Ο Θεαγένης πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Φοβάμαι για εκείνη. Δεν μπορώ να την προστατεύσω από τη μοίρα της. Το βλέπω κάθε μέρα που μεγαλώνει. Σαν να έχει μέσα της μια δύναμη που την πνίγει...»

Η Νέμεσις χαμήλωσε το βλέμμα της για πρώτη φορά.

«Δεν ήθελα να της το δώσω. Ήθελα απλώς... να έχει αγάπη. Να έχει σένα. Και την Αριστόβη. Να έχει ανθρώπους, όχι καθήκον.

Μα οι Μοίρες... δεν ρωτούν. Τώρα, πλησιάζει η μέρα. Η αλήθεια της θα φανερωθεί. Και δεν θα μπορούμε να κάνουμε τίποτα.»

Ο Θεαγένης έσφιξε τα χέρια του.

«Θα σταθώ. Όσο μπορώ. Όσο αναπνέω. Για όσο με βλέπει, θα ξέρει πως δεν είναι μόνη.»

Η Νέμεσις πλησίασε, κοντά όσο δεν τολμούσε. Δεν τον άγγιξε. Μα το βλέμμα της έλεγε όσα δεν μπορούσαν να ειπωθούν.

«Και όταν δεν την βλέπει κανείς... θα είμαι εγώ εκεί.» Η Λυσιμάχη μεγάλωνε χωρίς να γνωρίζει το βάρος που κουβαλούσε.

Και η μοίρα της ήταν γραμμένη με ανεξίτηλα γράμματα στα αστέρια.

Κανείς δεν ξεφεύγει από τη Νέμεση.

Κανείς δεν ξεφεύγει από τις Μοίρες.

3.

Η Λυσιμάχη μεγάλωσε σε ένα σπίτι όπου η σιωπή είχε νόημα και το βλέμμα έλεγε περισσότερα από τα λόγια. Από μικρή έμαθε να παρατηρεί, να κρατά σημειώσεις στο μυαλό της αντί να μιλά, να νιώθει πότε κάτι είναι άδικο χωρίς να της το εξηγήσει κανείς.

Η Αριστόβη, η γυναίκα που την ανέθρεψε, δεν ήταν φλύαρη. Όμως ήταν φως. Με απαλές κινήσεις, ζεστά χέρια και ήρεμο βλέμμα, της έμαθε τι σημαίνει σωστό και λάθος — όχι με τιμωρίες, αλλά με παραδείγματα. Της μιλούσε για τις εποχές, για τα φυτά που ανθίζουν μόνο όταν σέβεται τη γη, και για τους ανθρώπους που ανθίζουν μόνο όταν σέβεται τη ψυχή τους.

Ο πατέρας της, ο Θεαγένης, ήταν σκληρός στο πρόσωπο, μα δίκαιος στην καρδιά. Στρατηγός, σεβαστός από βασιλιάδες και άνδρες, μα μπροστά στη Λυσιμάχη ήταν πάντα προσεκτικός. Ποτέ δεν την έσπρωξε προς το ξίφος, κι όμως από μικρή ήξερε πώς να κρατάει σπαθί. Δεν της μίλησε ποτέ για το παρελθόν της, ούτε για τη θεϊκή της καταγωγή. Απλώς της έλεγε:

«Να πράττεις με μέτρο. Ακόμα κι όταν θες να φωνάζεις, φρόντισε πρώτα να καταλάβεις γιατί φωνάζεις.»

Αυτά τα λόγια τα κράτησε σαν φυλαχτό.

Η Λυσιμάχη έδειχνε από μικρή μια περίεργη κλίση στη δικαιοσύνη. Υπερασπιζόταν τους αδύναμους, προσπαθούσε να ηρεμήσει τις διαμάχες, και όταν έβλεπε κάποιον να λέει ψέματα, ένιωθε έναν πόνο στο στήθος της, σαν να την πρόδιδε ο κόσμος.

Κανείς δεν της είπε ότι αυτή η αντίδραση δεν ήταν απλώς ευαισθησία, ήταν κληρονομιά.

Μόνο όταν έμενε μόνη τα βράδια, κάτω απ' το φως της σελήνης, ένιωθε κάτι να την παρακολουθεί. Όχι με κακία, αλλά με μια στοργική αυστηρότητα, σαν κάποια

παρουσία που περίμενε να ωριμάσει.

Μια νύχτα, όταν ήταν μόλις έντεκα, είδε στον ύπνο της μια γυναίκα με πανοπλία.

Ψηλή, ευθυτενής, με μάτια καθαρά και άγρυπνα.

Ήταν η Αθηνά.

«Έχεις τη στάση του δικαίου. Μα η καρδιά σου δεν είναι ακόμη έτοιμη. Θα σε δοκιμάσουν. Κι αν η αλήθεια σου ραγίσει, τότε θα σε πάρει η Σιωπή.»

Μα πριν προλάβει να απλώσει το χέρι της, το όνειρο σκοτεινίασε. Από τα βάθη αναδύθηκε άλλη φιγούρα, με μακριό μαύρο ένδυμα, πρόσωπο που δεν αποκαλυπτόταν, μόνο ένα βλέμμα, καθρέφτης της ίδιας της Λυσιμάχης.

Ήταν η Νέμεσις.

«Μακριά από την κόρη μου, Αθηνά. Η κρίση δεν ανήκει σε εμάς. Όταν έρθει η ώρα... θα επιλέξει η ίδια.»

Η Αθηνά υποχώρησε, όχι με θυμό αλλά με σεβασμό. Και η Λυσιμάχη ξύπνησε με το σώμα της παγωμένο και την καρδιά της γεμάτη φλόγες.

Από εκείνη τη νύχτα και μετά, κάθε φορά που έπρεπε να πάρει μια δύσκολη απόφαση, αισθανόταν κάτι σαν παρουσία πίσω της. Δεν την καθοδηγούσε, μα της έδινε θάρρος να μην παρεκκλίνει από το δίκαιο.

Και κάθε φορά που τιμωρούσε έναν άδικο λόγο ή στάση, κάτι βαθιά μέσα της ανακουφιζόταν. Σαν να ανταποκρινόταν, χωρίς να το ξέρει, σε κάλεσμα.

Ένα κάλεσμα που την περίμενε να μεγαλώσει.

4.

Ήταν περίπου δώδεκα χρονών όταν συνέβη. Ένα απόγευμα, την ώρα που βοηθούσε την Αριστόβη με το ξεδιάλεγμα των καρπών στην αγορά, άκουσε μια έντονη φασαρία από τα χαμηλά σοκάκια της αγοράς. Φωνές, ένταση, και μια γνώριμη αντρική φωνή που φώναζε επιθετικά. Χωρίς να πει τίποτα, άφησε το καλάθι της και έτρεξε προς τον ήχο. Ένας ηλικιωμένος άντρας, τυφλός, στεκόταν πεσμένος στα γόνατα. Δίπλα του, ένας πλούσιος έμπορος με φανερή αλαζονεία στο βλέμμα τον κατηγορούσε.

«Έκλεψες μέλι από το τραπέζι μου! Σε είδα!»

Κόσμος είχε μαζευτεί γύρω, παρατηρώντας σιωπηλά. Κανείς δεν μιλούσε. Η παρουσία του εμπόρου ήταν ισχυρή, και οι περισσότεροι προτιμούσαν να μην αναμειχθούν.

Η Λυσιμάχη, άπλυτη ακόμη από το τρέξιμο, πήρε βαθιά ανάσα και στάθηκε μπροστά στον άντρα.

«Λες ψέματα», είπε ήρεμα, αλλά με φωνή που κάρφωσε τον αέρα.

«Ο γέροντας δεν άγγιξε τίποτα. Το χέρι του δεν πέρασε ούτε κοντά σου. Το είδα. Και το ήξερες κι εσύ.»

Ο έμπορος την κοίταξε με περιφρόνηση.

«Κορίτσι του δρόμου είσαι, και νομίζεις ότι έχεις λόγο εδώ;»

«Δεν έχω λόγο. Έχω μάτια. Και έχεις κι εσύ φόβο, γι' αυτό μιλάς έτσι.»

Η Αριστόβη είχε φτάσει στο σημείο και την άκουγε, σοκαρισμένη αλλά και βαθιά συγκινημένη. Δεν είχε δει ποτέ πριν την κόρη της να υψώνει φωνή. Ούτε η ίδια η Λυσιμάχη καταλάβαινε από πού της ήρθε. Τα χέρια της έτρεμαν, το στήθος της έκαιγε.

Ο κόσμος, εντυπωσιασμένος, άρχισε να ψιθυρίζει. Ο έμπορος έκανε ένα βήμα πίσω και απομακρύνθηκε αμίλητος.

Η Λυσιμάχη έσκυψε και βοήθησε τον γέροντα να σταθεί. Δεν μίλησαν. Δεν ήταν ανάγκη.

Όταν γύρισαν στο σπίτι, η Αριστόβη τη ρώτησε χαμηλόφωνα:

«Γιατί το έκανες, παιδί μου;»

«Δεν ξέρω. Δεν το σκέφτηκα. Απλώς... μου ήταν αδύνατο να μείνω σιωπηλή. Ήταν λάθος. Το ένιωσα.»

Η Αριστόβη δεν είπε τίποτα. Μόνο την αγκάλιασε. Μα μέσα της, η σκέψη ήταν σίγουρη:

Το αίμα της μητέρας της μιλάει. Και το παιδί αυτό... δε θα μείνει αθώο για πολύ.

5.

Στην καρδιά της νύχτας, η Νέμεσις ανέβηκε στα σκαλοπάτια του αρχείου του Ολύμπου. Εκεί όπου οι Μοίρες δεν κατοικούν, αλλά αφήνουν τα νήματά τους για να φυλάσσονται από τον Χρόνο.

Δεν χτύπησε πόρτα. Δεν άνοιξε φως. Μόνο περπάτησε.

Μπροστά της, ένα νήμα. Λευκό. Λαμπερό. Το νήμα της Λυσιμάχης.

Δεν το έκοψε. Δεν το έσπασε.

Το σκέπασε.

Με έναν λεπτό ιστό σκιάς, έπλεξε επάνω του ένα ψέμα: ένα παραπτέασμα που δεν έλεγε «δεν υπάρχει», αλλά «δεν είναι σημαντικό».

«Συγγνώμη, κόρη μου», ψιθύρισε.

«Το έκανα για να αναπνεύσεις. Όχι για να σε προδώσω.»

Και έφυγε.

Κανείς δεν την είδε.

Κανείς... εκτός από την Άτροπο, που είχε ανοίξει για λίγο το βλέμμα της και το έκλεισε ξανά.

«Αν πέσει το πέπλο... θα έρθει το τέλος της σιωπής.»

6.

Καθώς πλησίαζαν τα δεκατέσσερα της χρόνια, η Λυσιμάχη άλλαζε.

Το σώμα της ψήλωνε, τα χαρακτηριστικά της σκλήρυναν, μα πιο πολύ άλλαζε κάτι που δεν φαινόταν. Η καρδιά της έγινε πιο ευαίσθητη και ταυτόχρονα πιο ορμητική. Η φωνή μέσα της, αυτή που εμφανιζόταν πάντα όταν έβλεπε αδικία, είχε γίνει πια σχεδόν εκκωφαντική. Δεν μπορούσε να αγνοήσει αυτό που ένιωθε.

Άρχισε να παίρνει θέση σε διαμάχες μεταξύ ενηλίκων. Στεκόταν σε αγορές και διέκοπτε μαρτυρίες. Κρατούσε τα παιδιά των φτωχών όταν οι μητέρες τους χτυπούσαν τις πόρτες για βοήθεια. Και κάποιες φορές... υπερέβαινε τα όρια.

«Είναι επικίνδυνη αυτή η μικρή. Νομίζει ότι ξέρει τι είναι σωστό.»

«Και ποια νομίζει πως είναι, να σηκώνει φωνή σε άντρες;»

«Έχει κάτι περίεργο το βλέμμα της. Σαν να σε ζυγίζει. Σαν θεός.»

Δεν την έλεγαν κακιά, μα και δεν την ήθελαν όλοι. Ορισμένοι άρχισαν να την φοβούνται. Και εκείνη... άρχισε να φοβάται τον εαυτό της.

Τη μια μέρα βοηθούσε έναν ξένο να βρει καταφύγιο. Την άλλη, φώναζε σε έναν άντρα που χτύπησε το παιδί του στο παζάρι, με τέτοια ένταση που τον έκανε να αποσυρθεί ντροπιασμένος.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί το κάνω...» έλεγε στον εαυτό της τα βράδια, καθισμένη στο περβάζι.

«Δεν το ελέγχω. Δεν είναι θυμός. Είναι κάτι πιο βαθύ. Και δεν ξέρω αν είναι δικό μου.»

Η Αριστόβη το έβλεπε. Δεν ήξερε όλη την αλήθεια, ο Θεαγένης δεν της είχε πει τι κουβαλούσε το παιδί που μεγάλωσε σαν δικό της. Όμως το ένιωθε. Ήξερε πως αυτό το κορίτσι δεν ήταν φτιαγμένο για να ζήσει ήσυχα.

Ένα βράδυ, της μίλησε απαλά:

«Μικρή μου... έχεις καρδιά που δεν στέκεται αμέτοχη. Είναι δώρο, αλλά και βάρος. Κάποιοι δεν θα σε καταλάβουν. Ούτε εσύ τον εαυτό σου πάντα. Αλλά αυτό δεν σημαίνει πως είσαι λάθος.»

Η Λυσιμάχη δεν απάντησε. Έμεινε σιωπηλή. Τα μάτια της χαμήλωσαν, κι ένα δάκρυ κύλησε σχεδόν χωρίς να το νιώσει. Την αγαπούσε την Αριστόβη, μα ένιωθε πως δεν μπορούσε να εξηγήσει αυτό που την έσκιζε στα δύο. Σαν να ζούσε δυο ζωές: τη μία που φαινόταν, και την άλλη που ακόμα δεν είχε όνομα. Από εκείνη τη νύχτα και μετά... απομακρύνθηκε. Δεν έπαψε να βοηθάει, αλλά άρχισε να το κάνει στα κρυφά. Να μιλάει λιγότερο. Να γράφει σκέψεις σε χαρτιά που έκρυβε κάτω από το στρώμα. Σημάδια. Ερωτήσεις. Δεν υπήρχε απάντηση.

7.

Ήταν μια μέρα καλοκαιριού, λίγο πριν δύσει ο ήλιος. Η Λυσιμάχη είχε περάσει όλη τη μέρα στην αγορά και είχε δει κάτι που την είχε κάνει να παγώσει: έναν άντρα να χτυπά έναν νέο δούλο, μόνο και μόνο επειδή μίλησε χωρίς να του ζητηθεί. Κανείς δεν είπε τίποτα. Ούτε κι εκείνη.

Έμεινε ακίνητη, μακριά, και τον κοίταξε με βλέμμα βαρύ, σαν να κουβαλούσε όλες τις τιμωρίες που δεν μπορούσε να εκτελέσει. Κι όμως... δεν μίλησε. Δεν φώναξε. Δεν στάθηκε.

Όταν γύρισε σπίτι, ανέβηκε αθόρυβα στο μικρό της δωμάτιο. Κάθισε στο πάτωμα, στην πιο σκοτεινή γωνιά, με την πλάτη στον τοίχο και τα χέρια σφιγμένα γύρω από τα γόνατά της. Δεν ήθελε να την δει η Αριστόβη. Δεν ήθελε να την ακούσει κανείς.

Και τότε... έκλαψε. Όχι με λυγμούς. Όχι με φωνή.

Αλλά βαθιά, σιωπηλά. Σαν να έβγαινε το δάκρυ όχι από τα μάτια, αλλά από την ψυχή.

«Γιατί δεν το σταμάτησα; Γιατί δεν έκανα τίποτα; Τι συμβαίνει μ' εμένα;»

Οι λέξεις έμειναν μέσα της. Το στόμα της δεν τις είπε. Αλλά η καρδιά της τις έστειλε κάπου μακριά κι εκεί... κάποια άκουσε.

Στην άκρη του δωματίου, στο ημίφως, στάθηκε για λίγο μια γυναίκα ντυμένη στα μαύρα, με βλέμμα θλιμμένο αλλά τρυφερό. Δεν την είδε η Λυσιμάχη. Δεν θα μπορούσε. Μα η παρουσία της σκίασε ελαφρά τον τοίχο. Ένα χέρι άγγιξε ελαφρά τον αέρα κοντά στην κόρη της, χωρίς να την αγγίξει.

Η Νέμεσις.

«Το βάρος σου είναι και δικό μου. Κι ας μην το ξέρεις ακόμα.»

Έσκυψε πάνω της σαν σκιά, και χωρίς να βγάλει ήχο, πήρε τον πόνο από το

στήθος της. Δεν τον εξαφάνισε, μα τον κράτησε για εκείνη, ώσπου να γίνει αρκετά δυνατή για να τον κρατήσει μόνη της.

Η Λυσιμάχη αναστέναξε βαριά. Τα δάκρυά της στέγνωσαν απότομα. Ένωσε παράξενα... ελαφριά. Δεν ήξερε γιατί. Δεν είχε ιδέα ότι εκείνη τη νύχτα, δεν έκλαιγε μόνη της.

8.

Η Λυσιμάχη ήταν πια δεκαπέντε. Είχε μεγαλώσει, όχι μόνο στο σώμα, αλλά και στο βάρος που κουβαλούσε σιωπηλά. Είχε μάθει να μην μιλά. Όχι επειδή δεν ήθελε, αλλά επειδή ένιωθε πως όταν μιλούσε, κάτι άλλαζε. Οι άνθρωποι γύρω της κοιτούσαν αλλιώς. Μαζεύονταν. Φοβούνταν. Και πολλές φορές, ήταν ο ίδιος της ο πατέρας που ένιωθε να σκιάζεται από την αλήθεια που έβγαине από το στόμα της. Δεν ήθελε να τον εκθέτει. Ήταν ο στρατηγός, ο ακέραιος Θεαγένης. Τον αγαπούσε και τον σεβόταν. Έτσι, έμαθε να σωπαίνει. Να θάβει την αίσθηση του δίκαιου μέσα της. Μα δεν σταμάτησε να τη νιώθει. Όταν έβλεπε αδικία κι ήταν πολλές οι φορές, ένιωθε την ίδια φλόγα στο στήθος, το ίδιο κάψιμο στα δάκρυα. Μα δεν έκανε τίποτα. Το κράταγε μέσα της. Και το έπνιγε. Το μόνο της καταφύγιο ήταν το ποτάμι. Κάθε απόγευμα, πήγαινε εκεί μόνη, έβαζε τα πόδια της στο νερό και μιλούσε. Όχι φωναχτά, αλλά σκεφτόταν δυνατά.

«Δεν ξέρω γιατί είμαι έτσι. Δεν ξέρω τι να κάνω με αυτό που με σπρώχνει κάθε φορά...»

Ένιωθε ότι το νερό έπαιρνε τις σκέψεις της, τις έσβηνε, τις μετέφερε μακριά. Και με έναν παράξενο τρόπο, κάθε φορά που έφευγε από το ποτάμι, ένιωθε λίγο πιο ανάλαφρη.

9.

Μια μέρα, εκεί που καθόταν στη γνώριμη πέτρα, ο πατέρας της εμφανίστηκε πίσω της. Δεν είχε φωνάξει το όνομά της, απλώς στάθηκε και την παρατηρούσε για λίγο. Εκείνη, όταν τον αντιλήφθηκε, σκουπίζει γρήγορα τα μάτια της και προσποιήθηκε ότι κοιτούσε το νερό.

«Θα φύγω σε λίγες μέρες», της είπε.

«Είναι μεγάλη εκστρατεία. Μου ανέθεσαν να ηγηθώ.»

Η Λυσιμάχη δεν μίλησε. Μόνο γύρισε και τον κοίταξε. Τα μάτια της ήταν ήσυχα, αλλά βαθιά λυπημένα.

«Θα γυρίσω πριν τα δέκατα έκτα σου. Στο υπόσχομαι.»

«Ξέρεις...» της είπε σιγανά, και πλησίασε.

«Σε βλέπω. Ξέρω πως παλεύεις μέσα σου. Δεν είσαι σαν τους άλλους, το ξέρεις. Και δεν πειράζει. Είσαι κόρη μου. Και είμαι περήφανος.»

Η Λυσιμάχη δεν άντεξε. Έπεσε στην αγκαλιά του και τον αγκάλιασε σφιχτά. Ήθελε να του πει τόσα, μα κράτησε τα πάντα μέσα της. Δεν ήταν ακόμα η ώρα.

Λίγες μέρες μετά, η Αριστόβη δεν ήταν καλά. Είχε κουραστεί, έλεγε, αλλά δεν ανησυχούσαν, ως τη στιγμή που δεν σηκώθηκε καθόλου από το κρεβάτι. Ο γιατρός την εξέτασε σιωπηλός. Στο τέλος, είπε μόνο.

«Δεν έχει πολύ. Μερικές μέρες το πολύ. Να είστε μαζί της.»

Η Λυσιμάχη έμεινε άγρυπνη πλάι της. Κρατούσε το χέρι της, της χάιδευε τα μαλλιά.

Κι η Αριστόβη της χαμογέλασε γλυκά, με κόπο.

«Είσαι... το φως μου. Δεν με νοιάζει από πού ήρθες. Είσαι δική μου. Και σ' αγαπώ, κόρη μου. Είσαι η πιο γενναία που γνώρισα.»

Η Λυσιμάχη έσκυψε πάνω της, βουβή από συγκίνηση.

Τη νύχτα εκείνη, λίγο πριν αφήσει την τελευταία της πνοή, η Αριστόβη άνοιξε τα μάτια

και είδε μπροστά της μια γυναικεία φιγούρα ντυμένη στα μαύρα, με μακριά σκοτεινά μαλλιά και βλέμμα που δεν ήταν σκληρό, αλλά βαρύ.

Η Νέμεσις.

«Ήρθα να σου πω... ευχαριστώ. Που τη μεγάλωσες με αγάπη. Που της έμαθες πώς να είναι άνθρωπος, πριν γίνει κάτι παραπάνω.

Θα έχεις τη θέση σου στα Ηλύσια Πεδία.»

Και η Αριστόβη χαμογέλασε. Και μετά... έφυγε, ήσυχα, χωρίς πόνο.

Η ταφή έγινε όπως αρμόζει. Λιτά. Σιωπηλά. Με το βλέμμα της Λυσιμάχης καρφωμένο στη γη. Δεν έκλαψε μπροστά σε κανέναν. Μόνο όταν έμεινε μόνη της, κάτω από το δέντρο που κάθονταν μαζί, ξέσπασε.

Ο πατέρας της έφυγε την επομένη. Η Λυσιμάχη ένωθε άδεια.

Οι μήνες πέρασαν. Έξι, για την ακρίβεια.

Όσπου ένας αγγελιοφόρος χτύπησε την πόρτα. Με πρόσωπο κουρασμένο και φωνή σταθερή, της είπε.

«Ο στρατηγός Θεαγένης τραυματίστηκε βαριά. Τώρα αναρρώνει. Ο κίνδυνος έχει περάσει, αλλά... θα μείνει μακριά για καιρό.»

Εκείνο το βράδυ, η Λυσιμάχη κάθισε στο ποτάμι. Ήθελε να ουρλιάξει. Δεν το έκανε.

Έκλεισε τα μάτια.

Και πίσω της, χωρίς μορφή, χωρίς ήχο, η Νέμεσις στάθηκε. Άπλωσε τα δάχτυλά της, άγγιξε ελαφρά την αύρα της.

«Στάσου λίγο ακόμα. Σύντομα, η αλήθεια θα φανερωθεί. Και τότε... δε θα είσαι πια μόνη.»

Έναν μήνα αργότερα, ο Θεαγένης γύρισε.

Κουρασμένος. Τραυματισμένος. Μα ζωντανός.

Και η Λυσιμάχη, για πρώτη φορά μετά από καιρό, ένωσε τον ζυγό μέσα της να

σταθεροποιείται.

Η ώρα πλησίαζε.

10.

Ήταν αργά τη νύχτα, όταν ο Θεαγένης ξύπνησε ιδρωμένος. Δεν είχε ακούσει κάτι.

Ούτε βήματα, ούτε φωνή. Κι όμως... κάτι τον έκανε να σηκωθεί, να πάρει τον μανδύα του και να βγει στην αυλή.

Εκεί, κάτω από τον ίσκιο της ελιάς που φύτεψε ο ίδιος, στεκόταν εκείνη.

Η Νέμεσις.

Ίδια όπως πάντα. Αθόρυβη, αυστηρή, αλλά σπαρακτικά όμορφη. Η παρουσία της δεν είχε φωνή, αλλά έκανε τα πάντα γύρω να σωπάσουν.

Ο Θεαγένης δεν μίλησε. Δεν έκανε βήμα.

Η Νέμεσις τον κοίταξε.

«Πέρασαν σχεδόν δεκαέξι χρόνια, Θεαγένη.»

«Δεν σε περίμενα. Όχι έτσι.»

«Ήρθα γιατί πλησιάζει η ώρα. Το παιδί μας θα μάθει. Δεν μπορείς πια να την προστατεύεις από την αλήθεια.»

Ο στρατηγός κατέβασε το βλέμμα. Στην καρδιά του, που είχε μάθει να αντέχει μάχες και πληγές, αυτό ήταν το μόνο που πονούσε πραγματικά. Η Λυσιμάχη του, το παιδί του, όχι μόνο της θεάς, θα καλούνταν σύντομα να διαλέξει. Και δεν θα μπορούσε να τη σώσει.

«Την έμαθα να μάχεται, να σέβεται, να κοιτά τους ανθρώπους στα μάτια. Αλλά... όχι αυτό. Όχι να σταθεί μπροστά στους θεούς.»

Η Νέμεσις πλησίασε. Τα μάτια της είχαν κάτι το ανθρώπινο εκείνη τη στιγμή. Ίσως, μόνο για αυτόν.

«Ούτε εγώ ήθελα αυτό για εκείνη. Μα δεν είναι δική μου, ούτε δική σου. Ανήκει στη Ζυγαριά. Και αυτή δεν κάνει χάρες, ούτε καν στα παιδιά των θεών.»

«Είναι ακόμα παιδί...»

«Όχι πια.»

Σιωπή απλώθηκε ανάμεσά τους. Μια σιωπή βαριά, σαν αυτή πριν από μια καταιγίδα.

Η Νέμεσις έσκυψε ελαφρώς το κεφάλι της. Για μια στιγμή, ο Θεαγένης είδε την ίδια γυναίκα που κάποτε είχε αγαπήσει, με πάθος, με φόβο, με δέος.

«Ο πόλεμος πλησιάζει. Όχι μόνο στις πόλεις, αλλά στις ίδιες τις δυνάμεις του κόσμου. Η Λυσιμάχη πρέπει να επιλέξει. Και όποια κι αν είναι η επιλογή της... ούτε εγώ, ούτε εσύ θα τη σταματήσουμε.»

Έκανε ένα βήμα πίσω. Ο άνεμος φύσηξε απαλά, σαν να έπαιρνε μαζί του τη μορφή της.

«Να τη θυμάσαι όχι σαν παιδί μας. Αλλά σαν φως που στάλθηκε για να φέρει ισορροπία. Κι ας την πληγώσει.»

Και με αυτά τα λόγια, χάθηκε μέσα στη σκιά.

Ο Θεαγένης έμεινε μόνος, με το βλέμμα στραμμένο στο σκοτάδι.

Και ήξερε.

Η στιγμή πλησίαζε. Και το παιδί του... θα έπρεπε να σταθεί μπροστά σε όσα ούτε ίδιος δεν άντεχε να σκεφτεί.

11.

Ο ήλιος είχε ανέβει μόλις πάνω από τις στέγες, όταν η Λυσιμάχη άνοιξε τα μάτια της. Δεν είχε κοιμηθεί καλά. Το σώμα της ήταν ήρεμο, μα το μυαλό της... βαρύ. Οι τελευταίες νύχτες ήταν γεμάτες όνειρα. Παράξενα, ασύνδετα, με σύμβολα που δεν ήξερε πώς να εξηγήσει. Ένας ζυγός, φλόγες, ένας δρόμος χωρίς τέλος.

Μα εκείνο το πρωινό, όλα αυτά έμειναν πίσω της, έστω για λίγο.

Ο πατέρας της, ο Θεαγένης, την περίμενε στην αυλή. Είχε βάλει τα καλά του — εκείνα που φορούσε μόνο σε τελετές. Μα το χαμόγελό του ήταν ήσυχο και αληθινό.

«Χρόνια σου πολλά, κόρη μου.»

Η Λυσιμάχη χαμογέλασε, κάπως αμήχανα.

«Δεκαέξι...»

«Δεκαέξι χρόνια που άλλαξες τη ζωή μου.»

Έβγαλε από ένα περιτύλιγμα ένα μικρό πήλινο πιάτο. Πάνω του υπήρχε ένα μικρό μέλι με σύκα, το αγαπημένο της, και το πιο απλό γλυκό της εποχής. Το είχαν φτιάξει οι γειτόνισσες, όπως κάθε χρόνο, μα αυτό το κομμάτι το είχε κρατήσει ο ίδιος για εκείνη.

«Δε χρειάζονται πολλά. Μονάχα κάτι γλυκό και ένας λόγος να χαμογελάς.»

Η Λυσιμάχη τον αγκάλιασε, σφιχτά. Για πρώτη φορά ένιωθε κάτι να αλλάζει, όχι γύρω της, αλλά μέσα της.

Πριν προλάβουν να μιλήσουν ξανά, χτύπησε η εξωτερική πόρτα.

Ένας αγγελιοφόρος στεκόταν μπροστά τους, ντυμένος με τα εμβλήματα του βασιλιά.

Κράτησε έναν κυλινδρικό πάπυρο και τον παρέδωσε στον Θεαγένη με υπόκλιση.

«Εκ μέρους του Βασιλέως, καλείσθε εσείς και η θυγατέρα σας στο παλάτι, απόψε.

Είναι τιμή, είπε, και υποχρέωση.»

Ο Θεαγένης έσφιξε ελαφρά τα χείλη του. Δεν ήταν αναπάντεχο. Μα δεν περίμενε πως

αυτό θα γινόταν σήμερα.

Η Λυσιμάχη τον κοίταξε.

«Τι συμβαίνει;»

«Θα σου πω... πιο αργά. Φάε τώρα το γλυκό σου. Έχουμε δρόμο μπροστά μας.»

Μα μέσα του ήξερε. Η μέρα είχε αρχίσει γλυκά. Μα δεν θα τελείωνε έτσι.

12.

Το παλάτι δεν ήταν ιδιαίτερα στολισμένο, δεν υπήρχε κάποια μεγάλη εορτή κι όμως, η είσοδος τους συνοδεύτηκε από τιμητικό χαιρετισμό. Ο Θεαγένης, ντυμένος απλά αλλά με αξιοπρέπεια, στάθηκε δίπλα στην κόρη του, η οποία κρατούσε τα χέρια της σφιγμένα.

Η Λυσιμάχη έλαμπε. Όχι από στολίδια, μα από ησυχία και καθαρότητα. Τα μαλλιά της, πλεγμένα απλά, ανέδιδαν σοβαρότητα. Το βλέμμα της δεν γύρευε τίποτα κι ακριβώς αυτό την έκανε όμορφη με τρόπο ασυνήθιστο. Ήταν ένα κορίτσι που γινόταν γυναίκα. Και η σιγή της... μιλούσε.

Ο Βασιλιάς, ώριμος άντρας με βλέμμα έξυπνο, τους χαιρέτησε θερμά.

«Θεαγένη... φίλος παλιός, υπηρέτης της πόλης και ήρωας της τελευταίας εκστρατείας. Ήρθες από το χείλος του θανάτου για να σώσεις την Αθήνα. Δεν ξεχνώ.»

«Ο στρατός έκανε το καθήκον του, Μεγαλειότατε», απάντησε ο Θεαγένης με το γνωστό του μέτρο.

Ο βασιλιάς χαμογέλασε και γύρισε προς τη Λυσιμάχη.

«Κι εσύ, κόρη του, έχεις γίνει όραμα. Μιλά η πόλη για τη σοφία σου και τη σιωπή σου.

Και γιατί να μην μιλά; Οι πατέρες γράφουν την ιστορία, οι κόρες... τη συνεχίζουν.»

Εκείνη έσκυψε ελαφρά το κεφάλι, ευγενικά. Δεν ήξερε τι να πει. Όλα της φαίνονταν μακριά, σαν να έβλεπε μια παράσταση χωρίς να συμμετέχει.

Ο βασιλιάς συνέχισε.

«Θεώρησα χρέος μου... να σας καλέσω απόψε, γιατί πέρα απ' τη φιλία και το χρέος, έρχεται και η στιγμή που πρέπει η γενναιότητα να ανταμειφθεί.

Ο Θεαγένης πρόσφερε την υγεία του στην πατρίδα. Και εγώ... προσφέρω την αποκατάσταση της κόρης του, με έναν νέο άξιο.»

Η Λυσιμάχη πάγωσε ελαφρά. Δεν είχε μιλήσει κανείς της γι' αυτό.

Ο βασιλιάς χτύπησε απαλά τα χέρια του και οι θύρες άνοιξαν.

«Επέλεξα τον γιο του στρατηγού Εχέλαου, από τη Θάσο. Ένας νέος έντιμος, με ανατροφή, και σύντομα... διοικητής.»

Ο Μέλωνας μπήκε. Ψηλός, γεροδεμένος, με βήμα σταθερό και ήρεμο βλέμμα. Δεν είχε υπεροψία, είχε σεμνότητα, που δεν συναντούσες συχνά ανάμεσα στους ευγενείς.

«Μέλωνα, αυτή είναι η κόρη του Θεαγένη, η Λυσιμάχη. Απόψε... να γνωριστείτε.»

Ο νέος υποκλίθηκε. Δεν είπε πολλά. Κοίταξε τη Λυσιμάχη με σεβασμό. Εκείνη έγνεψε διακριτικά. Μέσα της όμως... κάτι έκαιγε.

Πέρασαν όλοι στην τραπεζαρία.

Τα αρώματα του δείπνου απλώνονταν ανάμεσα στα σιωπηλά βλέμματα. Ο βασιλιάς και ο Θεαγένης αντάλλαζαν λόγια για την ασφάλεια της πόλης, τις εξεγέρσεις σε παραλιακά χωριά, την ανάγκη ενίσχυσης του ναυτικού.

Η Λυσιμάχη δεν έτρωγε πολύ. Ούτε ο Μέλωνας. Κάθονταν δίπλα-δίπλα, μα κανείς δεν ήξερε τι να πει. Εκείνη ένιωθε το στομάχι της σφιγμένο, όχι από φόβο, αλλά από ένα αίσθημα ότι αυτό το τραπέζι... δεν της ανήκε.

Και τότε, μπήκε ο ιερέας.

Ψηλός, λεπτός, με μάτια που έμοιαζαν να κοιτούν μέσα σου.

«Μεγαλειότατε», είπε, «συγχωρήστε την αργοπορία. Τα σημάδια ήταν... ασυνήθιστα απόψε.»

Ο βασιλιάς έγνεψε.

«Έλα, φίλε μου. Πέρασε.»

Ο ιερέας προχώρησε. Κοντοστάθηκε καθώς το βλέμμα του έπεσε πάνω στη Λυσιμάχη. Κάτι στο πρόσωπό του άλλαξε. Σαν να αναγνώρισε κάτι.

Πλησίασε.

«Σου εύχομαι φως στα δέκατα έκτα γενέθλιά σου... Λυσιμάχη.»

Εκείνη τον κοίταξε σαστισμένη. Πρώτη φορά τον έβλεπε.

«Ευχαριστώ...»

«Ξέρεις τι σημαίνει το όνομά σου, κόρη;»

«Να λύνει μάχες», ψιθύρισε εκείνη.

Ο ιερέας έγνεψε, και τότε χαμήλωσε τη φωνή του τόσο, που κανείς άλλος δεν τον άκουσε.

«Θα χρειαστεί να λύσεις μια πολύ μεγάλη μάχη, παιδί. Μια που δεν φαίνεται, μα θα αλλάξει τον κόσμο.

Το αίμα σου... δεν είναι μόνο ανθρώπινο. Και ο ζυγός... σε περιμένει.»

Η Λυσιμάχη πάγωσε.

Πριν προλάβει να μιλήσει, εκείνος είχε ήδη τραβηχτεί προς τον βασιλιά, σαν να μην είχε ειπωθεί τίποτα.

Μα εκείνη... δεν ήταν πια η ίδια.

13.

Το δείπνο είχε τελειώσει. Οι θόρυβοι από σκεύη και ποτήρια έσβηναν σιγά σιγά, αφήνοντας πίσω τους εκείνη την παγωμένη ησυχία που ακολουθεί ένα γεγονός που κανείς δεν έχει σχολιάσει ακόμη. Ο βασιλιάς είχε σηκωθεί πρώτος, μαζί με τον Θεαγένη και τον ιερέα, για να αποσυρθούν στην εσωτερική αίθουσα. Είχαν να συζητήσουν, έτσι τουλάχιστον είπε ο οικοδεσπότης με βλέμμα βαρύ.

Ο Θεαγένης άγγιξε απαλά τον ώμο της κόρης του.

«Θα μιλήσουμε... στο σπίτι. Πήγαινε να ξεκουραστείς.»

Η Λυσιμάχη έγνεψε αργά. Δεν είχε λέξεις. Όχι γιατί δεν ήθελε να μιλήσει, αλλά γιατί τίποτα δεν είχε νόημα ακόμα.

Καθώς περπατούσε προς την έξοδο, με βήματα σταθερά αλλά χωρίς προορισμό, το μυαλό της βούιζε. Ο ιερέας. Τα λόγια του. Το βλέμμα του. «Το αίμα σου δεν είναι μόνο ανθρώπινο...». Ένα ρίγος την διαπέρασε.

Έφτασε στην είσοδο και ετοιμάστηκε να περάσει το κατώφλι, μα μια φωνή την σταμάτησε.

«Λυσιμάχη...»

Γύρισε. Ήταν ο Μέλωνας. Στεκόταν λίγο πίσω της, διστακτικός. Τα μάτια του έφαχναν λόγια, αλλά δεν ήξεραν ποια να διαλέξουν.

«Ήθελα απλώς... να σου μιλήσω. Να πω... κάτι.»

Εκείνη τον κοίταξε με καλοσύνη αλλά σαστισμένη. Το βλέμμα της δεν μπορούσε να μείνει πάνω του. Γύρισε ελαφρά το πρόσωπο, σαν να μην ήθελε να δείξει την αμηχανία της.

«Ξέρω πως όλα έγιναν απότομα», συνέχισε εκείνος. «Ίσως δεν είχες χρόνο να σκεφτείς. Ούτε κι εγώ. Απλώς... ήθελα να ξέρεις πως»

Εκείνη σήκωσε απαλά το χέρι της, τον διέκοψε διακριτικά.

«Μέλωνα... σε ευχαριστώ. Μα... δεν είναι η ώρα. Ειλικρινά, δεν αισθάνομαι καλά.

Δεν περίμενα τίποτα απ' όλα αυτά απόψε. Και... χρειάζομαι λίγο χρόνο. Να τα βάλω σε τάξη.»

Ο Μέλωνας έγνεψε. Δεν επέμεινε. Η φωνή του χαμήλωσε.

«Καταλαβαίνω. Δεν θα σε καθυστερήσω.

Χρόνια σου πολλά, Λυσιμάχη.»

Εκείνη του χάρισε ένα αχνό χαμόγελο. Ένα χαμόγελο ευγενικό, αλλά μακρινό.

Ύστερα, γύρισε και έφυγε, με το βλέμμα χαμηλωμένο, κατευθυνόμενη προς το μόνο μέρος που ήξερε να ανασαίνει: το ποτάμι.

14.

Κατηφόριζε από την αγορά, όταν τους είδε. Ένας γέροντας πεσμένος στο χώμα· δύο φύλακες, ο ένας με το ραβδί σηκωμένο· ένας έμπορος που φώναζε.

«Μου έριξε κατάρα», έλεγε. «Να μαραθεί το σπίτι μου, είπε!»

Η Λυσιμάχη δεν είχε μιλήσει ακόμα, αλλά τα μάτια όλων στράφηκαν πάνω της, σχεδόν από ένστικτο.

«Τον είδες να κλέβει;» ρώτησε ήρεμα τον φύλακα.

«Όχι, αλλά...»

«Τον άκουσες να απειλεί;»

«Μα... όλοι το λένε!»

Η Λυσιμάχη τον κοίταξε ψυχρά. Η φωνή της ήταν χαμηλή, μα σταθερή.

«Η φήμη δεν είναι απόδειξη. Κι η φωνή του αδύναμου... δεν είναι επίθεση.»

Ο έμπορος ξαφνιάστηκε. «Άρα τον υπερασπίζεσαι; Αυτόν τον ζητιάνο;»

Η κοπέλα γύρισε προς τον γέροντα. Τα μάτια του είχαν μέσα τους πείσμα, αλλά και πόνο.

«Δεν τον υπερασπίζομαι. Τον βλέπω. Κι αυτό αρκεί.»

Κι όμως, μόλις απομακρύνθηκε, ένωσε ένα σφίξιμο στο στήθος. Είχε πει τα σωστά λόγια, και παρ' όλα αυτά... κάτι την ενοχλούσε.

Γιατί ένιωσε πως εκείνη τη στιγμή, δεν άκουσε τα πάντα. Είχε μεν υπερασπιστεί τον αδύναμο, μα είχε αγνοήσει τον φόβο του εμπόρου. Και οι δύο είχαν δίκιο. Και κανείς δεν δικαιώθηκε.

Στάθηκε κάτω από ένα δέντρο. Έκλεισε τα μάτια.

«Δεν αρκεί να είσαι σωστή. Πρέπει και να κατανοείς.»

Και η φράση αυτή την ακολούθησε μέχρι τη σιωπή του ποταμού.

15.

Η νύχτα είχε πέσει στην πόλη, μα η Λυσιμάχη περπατούσε μόνη της, αμίλητη, με το πέπλο να κυλά στους ώμους της. Το φεγγάρι είχε ανέβει, αλλά το φως του έμοιαζε χλωμό. Η καρδιά της χτυπούσε βαριά. Τα λόγια του ιερέα ηχούσαν ακόμα μέσα της, σαν άγνωστη γλώσσα που... καταλάβαινε με ένα παράξενο τρόπο.

«Το αίμα σου... δεν είναι μόνο ανθρώπινο. Και ο ζυγός... σε περιμένει.»

Ήθελε να φτάσει στο ποτάμι. Εκεί ήξερε να αναπνέει. Εκεί μιλούσε χωρίς να μιλάει. Όμως το βήμα της, χωρίς να το καταλάβει, στράφηκε αλλού.

Σαν κάτι να την τραβούσε δεξιά, στο δασάκι έξω από τα τείχη. Στα χαμηλά, κοντά σε μια ξεχασμένη πλαγιά. Δεν ήταν δρόμος που έπαιρνε ποτέ. Και όμως... ήξερε πού πήγαινε.

Και τότε τον είδε.

Ένας παλιός, χαμηλός βωμός, λιτός, σχεδόν ξεχασμένος, αφιερωμένος στη θεά Νέμεσις. Κρυμμένος ανάμεσα σε πέτρες και αγριόχορτα, με μόνη του φλόγα ένα λυχνάρι που δεν θα έπρεπε να καίει και όμως έκαιγε.

Η Λυσιμάχη κοντοστάθηκε. Τίναξε ελαφρά το κεφάλι της, σαν να ξυπνούσε από λήθαργο.

«Πώς... βρέθηκα εδώ;»

Και τότε ένιωσε την παρουσία.

Μια σιωπή πιο βαθιά από τη νύχτα. Μια ανάσα πιο αληθινή απ' τον αέρα. Μια σκιά που δεν ήταν απειλή.

Στάθηκε μπροστά της η Νέμεσις.

Όχι πια κρυφή. Όχι πια μακριά.

Μαζεμένη σε σκούρα ενδύματα, με κόκκινο φως να τρεμοπαίζει στο βλέμμα της, όμορφη σαν δικαιοσύνη και σκληρή σαν αλήθεια.

«Ήρθε η ώρα να σε δω... όχι από μακριά, αλλά όπως σου αξίζει.»

Η Λυσιμάχη έκανε ένα βήμα πίσω.

«Ποια... είστε;»

«Είμαι αυτή που στάθηκε πάνω απ' την κούνια σου. Που φύλαξε κάθε σου βήμα. Που κράτησε τον πόνο σου όταν δεν άντεχες να τον φωνάξεις. Είμαι η μητέρα σου, παιδί μου. Η Νέμεσις.»

Η κοπέλα έμεινε άφωνη. Τα χέρια της έτρεμαν, όχι από φόβο, αλλά από γνωριμία. Σαν κάτι παλιό μέσα της να ξυπνούσε.

«Γιατί... τώρα;»

Η φωνή της ράγισε.

Η Νέμεσις πλησίασε, όχι απειλητικά, σαν σκιά που καλύπτει τον ήλιο για να ξεκουραστείς.

«Γιατί έφτασες στα δεκάξι. Η ηλικία που έταξαν οι Μοίρες. Δεν μπορείς πια να αγνοείς ποια είσαι.

Δεν σου λέω ποιο είναι το πεπρωμένο σου, μα σου φανερώνω ότι υπάρχει.»

«Γιατί εγώ;»

«Γιατί εσύ είσαι καρπός αγάπης και πράξης. Ένωση ανθρώπινη, θεϊκή, δίκαιη. Εγώ δεν σε επέβαλα. Με ζήτησαν. Ο πατέρας σου και η μητέρα που σε μεγάλωσε έκαναν προσευχή. Και τότε ήρθα. Όχι με εντολή, με σεβασμό. Και σου δόθηκε ζωή.»

Η Λυσιμάχη είχε δάκρυα στα μάτια.

«Η Αριστόβη... με αγαπούσε. Δεν ήξερε, έτσι;»

Η Νέμεσις χαμογέλασε με γλύκα, κάτι σπάνιο στο πρόσωπό της.

«Δεν ήξερε. Δεν χρειαζόταν. Ήταν μητέρα σου... με τον τρόπο που μόνο μια γυναίκα μπορεί να είναι. Και σε αγαπούσε με όλη της την ψυχή.»

Η θεά έσκυψε και ακούμπησε το χέρι της σε έναν παλιό λίθο του βωμού. Ένα ρεύμα

φως διαπέρασε τον αέρα.

«Έρχεται πόλεμος. Όχι των στρατών, αλλά των θεών. Των αρχών. Εσύ... είσαι η ισορροπία που πρέπει να επιλέξει πλευρά. Δεν θα σου πω να γίνεις ηρωίδα. Θα σου πω μόνο να είσαι εσύ. Και θα είμαι εκεί. Ό,τι κι αν διαλέξεις.»

Ένα ασημένιο φύλλο έπεσε από το πουθενά και άγγιξε το χέρι της Λυσιμάχης. Η κοπέλα το έπιασε. Δεν έκαιγε. Δεν ήταν ψυχρό. Ήταν σαν ανάμνηση, σαν κάτι που είχε νιώσει κάποτε, χωρίς να το εξηγήσει.

«Θυμάσαι εκείνη τη μέρα, πριν τρία χρόνια, που είχες χαθεί στο δάσος;» ρώτησε απαλά η Νέμεσις. «Ήσουν μόνη. Κανείς δεν σε άκουγε. Κι όμως, μια σκιά στάθηκε ανάμεσά σου και στον λύκο. Δεν ήταν όνειρο. Ήμουν εγώ. Σε φύλαξα. Πάντα σε φύλαγα.»

Η Λυσιμάχη ένωσε έναν κόμπο στον λαιμό. Η ανάσα της έγινε ρηχή, αλλά τα μάτια της στέγνωσαν. Δεν έκλαιγε πια. Μόνο ένωθε. Τη ζεστασιά της θεάς. Τη στοργή. Την αλήθεια.

Και ταυτόχρονα, σαν σκιά από πίσω, το βάρος του πένθους. Για εκείνη τη γυναίκα που την είχε σφίξει στην αγκαλιά της όταν ανέβαζε πυρετό. Που της τραγουδούσε με σπασμένη φωνή τις νύχτες. Που την άφησε, τόσο ήσυχα, πριν λίγους μήνες. Που δεν ήξερε, και όμως αγάπησε.

Η Λυσιμάχη σήκωσε τα μάτια της. Για πρώτη φορά, δεν έμοιαζε πια παιδί.

«Δεν σου υπόσχομαι τίποτα. Ούτε και στον εαυτό μου. Αλλά δεν θα μείνω ακίνητη.»

Η Νέμεσις ακούμπησε το χέρι της στον ώμο της. Μια απλή, ανθρώπινη κίνηση.

«Αυτό αρκεί. Για αρχή.»

Και τότε... ο αέρας άλλαξε. Η Νέμεσις χάθηκε, σαν να μην ήταν ποτέ εκεί. Μα η Λυσιμάχη έμεινε. Με το βλέμμα της καρφωμένο στον παλιό βωμό.

Και για πρώτη φορά... ένωθε ολόκληρη.

16.

Η αίθουσα του Ολύμπου, για πρώτη φορά μετά από αιώνες, ήταν σχεδόν άδεια. Μόνο ο Άρης και ο Απόλλων είχαν απομείνει, περπατώντας αργά ανάμεσα στις στήλες.

«Δεν την έχουμε δει από τότε», είπε ο Άρης, χωρίς να κοιτά τον αδελφό του. «Η Νέμεσις. Σαν να χάθηκε. Σαν να αποσύρθηκε.»

Ο Απόλλων έπαιζε με ένα τόξο από φως στα δάχτυλά του. Τα μάτια του μισόκλειστα, σαν να άκουγε κάτι που οι άλλοι δεν πρόσεχαν.

«Όταν σωπαίνει η θεά της Ανταπόδοσης... κάτι πληρώνεται. Ή κάτι ετοιμάζεται.»

Ο Άρης σταμάτησε. Το βλέμμα του σκοτείνιασε.

«Έχω δει ίχνη. Δονήσεις στον κόσμο των θνητών. Ξεσπάσματα. Στιγμές όπου η Δίκη φανερώνεται εκεί που δεν την κάλεσε κανείς.»

Ο Απόλλων έγνεψε αργά.

«Δεν ξέρουμε τι ακριβώς κάνει. Αλλά... ξέρουμε πως δεν τιμωρεί πλέον όπως παλιά. Κάτι αλλάζει. Κάτι μέσα της.»

«Κι αν δεν είναι μέσα της;» είπε ο Άρης σιγανά. «Αν έχει αφήσει κάτι πίσω της;»

Η σιωπή πάγωσε τον αέρα.

«Μήπως... κάποιος;» τόλμησε ο Άρης.

Ο Απόλλων χαμογέλασε πικρά.

«Η Νέμεσις δεν εμπιστεύεται εύκολα. Αν έχει εμπιστευτεί κάτι τόσο βαθιά που να το κρύβει από εμάς... τότε το πρόβλημα δεν είναι εκείνη. Είναι αυτό που ετοιμάζει.»

Ο Άρης έκλεισε το χέρι του σε γροθιά.

«Δεν θα επιτρέψω να δημιουργηθεί κάτι που να φέρει κρίση στους θεούς. Αν κάτι ετοιμάζεται... θα το βρω.»

Ο Απόλλων δεν απάντησε. Κοίταξε απλώς προς τη δύση.

«Ίσως... να μην είναι κάτι που μπορείς να πολεμήσεις.»

17.

Η Λυσιμάχη διέσχισε τους δρόμους της Αθήνας σχεδόν χωρίς να βλέπει. Οι φωνές γύρω της έσβηναν σαν κυματισμοί σε νερό, και ο αέρας έφερνε ακόμα τη μυρωδιά λιβανιού από τον ναό της Θέμιδος. Δεν ήξερε αν ο ήλιος ανέβαινε ή κατέβαινε, είχε χάσει την έννοια του χρόνου.

Όταν έφτασε στο σπίτι, το αίθριο έμοιαζε πιο βαρύ από ποτέ. Η σκιά της μητέρας της πλανιόταν ακόμα εκεί: στο τραπέζι όπου της χτένιζε τα μαλλιά, στο λευκό ύφασμα που είχε ράψει μόνη της για το τελευταίο της ιμάτιο. Ο πόνος ανέβηκε στο στήθος της σαν φωτιά.

Ο Θεαγένης ήταν εκεί. Καθόταν σε ένα ξύλινο κάθισμα, με το κράνος του αφημένο δίπλα. Δεν είχε ακόμα ξεκινήσει το δείπνο. Την είδε να μπαίνει και σηκώθηκε αμέσως. Το πρόσωπό του έφερε σημάδια αγρύπνιας.

«Λυσιμάχη... Ήθελα να σου μιλήσω πριν νυχτώσει. Ξέρω πως δεν ήταν η μέρα που ήλπιζες. Ο βασιλιάς»

«Ο βασιλιάς δεν έχει καμία θέση στη ζωή μου!» ξέσπασε εκείνη.

Η φωνή της αντήχησε στο σπίτι σαν κάτι ξένο. Ο Θεαγένης πάγωσε.

«Ο Μέλωνας είναι καλός νέος, δυνατός. Ο γάμος δεν είναι τιμωρία»

«Δεν έχει να κάνει με τον Μέλωνα!» του φώναξε. «Ούτε με τον γάμο! Δεν καταλαβαίνεις; Τίποτα από αυτά δεν έχει σημασία πια!»

Ο Θεαγένης πλησίασε, αλλά εκείνη έκανε πίσω. Τα μάτια της έκαιγαν, όχι από δάκρυα, αλλά από μια αλήθεια που δεν χωρούσε άλλο μέσα της.

«Σήμερα... τη συνάντησα. Τη μητέρα μου.»

Ο Θεαγένης σταμάτησε. Δεν μίλησε. Δεν κουνήθηκε. Ένας ίσκιος έπεσε στο πρόσωπό του σαν να έσβηνε η φλόγα από δάδα.

«Όχι τη γυναίκα που με μεγάλωσε. Την άλλη. Την Νέμεσις.»

Η λέξη ακούστηκε βαριά. Ησυχία. Το μόνο που ακουγόταν ήταν το φτερούγισμα ενός περιστεριού στην αυλή.

«Και μου είπε... όλα. Ποια είμαι. Τι είμαι. Ποιοι παίζουν παιχνίδια με τη μοίρα μου πίσω από τις πλάτες μας. Κι εσύ... ήξερες.»

Ο Θεαγένης κατέβασε το βλέμμα. Το βάρος χρόνων και ενοχών έπεσε πάνω του. Δεν αρνήθηκε.

«Ναι» είπε χαμηλόφωνα.

Η Λυσιμάχη έκανε ένα βήμα πιο κοντά, η φωνή της έτρεμε.

«Και γιατί δεν μου το είπες ποτέ; Γιατί με άφησες να πιστεύω πως ήμουν απλή, κοινή;»

Ο Θεαγένης σήκωσε το κεφάλι. Δεν ήταν πια ο γενναίος στρατηγός. Ήταν πατέρας.

«Για να σε προστατέψω. Για να έχεις τη ζωή που ήθελες. Ήλπιζα... πως αν οι θεοί ξεχνούσαν, θα ξέφευγες. Πως η Νέμεσις δεν θα επέστρεφε. Αλλά... οι θεοί δεν ξεχνούν. Ούτε τα παιδιά τους.»

Η Λυσιμάχη ένιωσε τη φωτιά της οργής να καίει λιγότερο. Δεν έσβησε, αλλά δεν ήταν πια φλόγα για καταστροφή. Ήταν κάτι άλλο, αποδοχή. Ο πατέρας της είχε κάνει αυτό που πίστευε σωστό.

«Δεν είμαι πια παιδί, πατέρα,» του είπε τελικά. «Και δεν μπορώ να ζήσω σε ψέματα. Αν υπάρχει πόλεμος ανάμεσα στους θεούς... τότε θα πρέπει να διαλέξω πού στέκομαι.»

Ο Θεαγένης πλησίασε και αυτή τη φορά, εκείνη δεν έκανε πίσω. Της άγγιξε τον ώμο με προσοχή, σαν να φοβόταν ότι θα σπάσει.

«Ό,τι κι αν γίνεις, ό,τι κι αν διαλέξεις... είσαι το παιδί μου. Πάντα θα είσαι.»

Η Λυσιμάχη έκλεισε τα μάτια για μια στιγμή. Έπειτα, άνοιξε την παλάμη της και άφησε το ασημένιο φύλλο, δώρο της Νέμεσις, να πέσει στο τραπέζι ανάμεσά τους. Η στιγμή έδεσε τα πάντα: το παρελθόν, το παρόν και τον δρόμο μπροστά τους.

18.

Ο στρατηγός Εύμαχος έγειρε προς τα πίσω και σταύρωσε τα χέρια του. Ήταν άνθρωπος που δεν σπαταλούσε τις λέξεις του, κι όμως το βλέμμα του ζητούσε απαντήσεις.

«Κι αν προχωρήσει αυτός ο γάμος, Μέλωνα... είσαι έτοιμος; Το θες;»

Ο νεαρός σιώπησε. Όχι επειδή δεν είχε λόγια, αλλά επειδή ένιωθε πως ό,τι κι αν έλεγε, δεν θα ήταν η αλήθεια. Ούτε ψέμα. Μονάχα μισές προτάσεις.

«Δεν τη γνωρίζω», είπε τελικά. «Την έχω δει λίγες φορές. Στέκει ήσυχα, χωρίς να προκαλεί, αλλά... υπάρχει κάτι που δεν μπορώ να εξηγήσω.»

Ο στρατηγός ανασήκωσε το φρύδι.

«Κάτι επικίνδυνο;»

Ο Μέλωνας στένεψε τα μάτια.

«Όχι με τον τρόπο που φοβάται κανείς. Περισσότερο σαν να κοιτάς έναν καθρέφτη... που δεν δείχνει μόνο εσένα.»

Ο Εύμαχος σηκώθηκε.

«Αν δεν τη θες, πρέπει να το πεις. Ο πατέρας της δεν πιέζει, αλλά ούτε περιμένει. Μην χαθείς σ' έναν γάμο για λόγους που δεν κατανοείς.»

Αργότερα, μόνος στην αυλή, ο Μέλωνας στάθηκε κάτω από την κληματαριά. Δεν σκεφτόταν, ένιωθε. Μια σκέψη, αδύναμη σαν ψίθυρος, έλεγε πως η Λυσιμάχη θα φύγει. Δεν ήξερε γιατί, ούτε πώς. Μα το ένιωθε σαν βεβαιότητα.

«Θα φύγει. Κι εγώ πρέπει να τη βρω.»

Η φράση αναδύθηκε μέσα του, χωρίς να την σκεφτεί. Δεν την είπε φωναχτά. Κι όμως, ακούστηκε, μέσα του.

Και τότε, από την άκρη του ματιού του, είδε κάτι που δεν μπορούσε να εξηγήσει: ένα πέταγμα φωτός, σαν αντανάκλαση πάνω σε μέταλλο, χωρίς ήλιο, χωρίς λόγο.

Μια αστραπή δίχως ουρανό. Μια αναλαμπή δίχως πηγή.

Ο αέρας πάγωσε στιγμιαία. Το δέρμα του ανατρίχιασε.

Δεν υπήρχε μήνυμα. Μα είχε ήδη δοθεί.

Κάτι επρόκειτο να γίνει. Και αυτός έπρεπε να είναι παρών.

19.

Η νύχτα είχε αρχίσει να βαθαίνει. Η Λυσιμάχη καθόταν στη γνώριμη πέτρα δίπλα στο ποτάμι, εκεί όπου η σιωπή της έβρισκε μορφή και οι σκέψεις της έπαιρναν φωνή χωρίς ήχο. Τα δέντρα έγερναν ήσυχα από πάνω της, και το νερό κυλούσε όπως πάντα, σταθερό, δίκαιο, καθαρικό.

Ξαφνικά, μια παρουσία γλίστρησε μέσα από τη σκιά. Όχι βίαια, όχι θεαματικά. Απλώς... βρέθηκε εκεί.

Η Αθηνά.

Δεν φορούσε πανοπλία, ούτε κράνος. Μονάχα έναν λευκό χιτώνα, απλό, με φύλλα ελιάς στα μαλλιά της. Τα μάτια της είχαν την καθαρότητα της γνώσης που δεν ζητά να επιβληθεί, μόνο να φανεί.

Η Λυσιμάχη δεν τρόμαξε. Μόνο γύρισε το βλέμμα της, σχεδόν με ανακούφιση, σαν να περίμενε αυτόν τον επισκέπτη χωρίς να το ξέρει.

«Δεν ήρθα για να σου δώσω εντολή», είπε η θεά ήσυχα. «Ούτε να σε κατευθύνω. Ήρθα... να σε θυμίσω.»

Η Λυσιμάχη έγειρε ελαφρά το κεφάλι. «Τι πράγμα;»

Η Αθηνά κάθισε απέναντί της, χωρίς να διαταράξει τον χώρο.

«Ότι η Δικαιοσύνη χρειάζεται Σοφία. Ότι το σωστό δεν είναι πάντα φανερό. Κι ότι η οργή, όσο δίκαιη κι αν είναι, χωρίς σκέψη... μπορεί να γίνει άλλη μορφή αδικίας.»

Σώπασαν και οι δύο για λίγο. Το ποτάμι συνέχισε να κυλά. Ύστερα, η θεά σηκώθηκε.

«Θα χρειαστείς τη φωνή σου, παιδί της Νέμεσις. Μα πρώτα... άκου. Όχι για να υπακούσεις. Για να ζυγίσεις σωστά.»

Πριν χαθεί, άπλωσε το χέρι και ακούμπησε στο χώμα ένα μικρό φύλλο ελιάς, ασημένιο, όπως αυτά που δεν πέφτουν από τα δέντρα.

«Κράτησέ το. Όχι ως σύμβολο δύναμης, αλλά ως υπενθύμιση μέτρου. Γιατί θα έρθουν στιγμές που όλοι θα φωνάζουν. Και τότε... θα χρειαστείς εσύ να σιωπήσεις. Και να δεις.»

Και χάθηκε, όπως ήρθε.

Η Λυσιμάχη έμεινε μόνη. Μα για πρώτη φορά, η μοναξιά δεν ήταν βάρος, ήταν γνώση. Και το φύλλο στο χέρι της, ζύγιζε λιγότερο απ' το τίποτα, αλλά σήμαινε περισσότερο απ' τα πάντα.

20.

Η φωτιά είχε σβήσει. Το ποτάμι έρεε δίπλα της, αδιάφορο. Τη φλόγα της την είχαν ήδη αγγίξει η Νέμεσις, η Αθηνά, η ίδια η Δίκη, όχι με προσταγή, αλλά με παρουσία. Δεν της είπαν τι να κάνει. Της έδειξαν τι σημαίνει να κουβαλάς.

Και τώρα, το σώμα της ακουμπούσε το χώμα. Η απόφαση δεν ήρθε με σκέψη. Δεν ήταν λογική. Ήταν... συμφωνία.

Θα ανέβαινε στον Ιερό Λόφο.

Όχι γιατί της ζητήθηκε. Όχι γιατί όφειλε.

Αλλά γιατί ήξερε πως αν δεν σταθεί εκεί, αν δεν δει τον κόσμο από ψηλά, αν δεν τον ζυγίσει με την ψυχή της, θα έχει χαθεί προτού ξεκινήσει.

«Όποιος κρατά τη Ζυγαριά, δεν περιμένει το κάλεσμα. Πηγαίνει.»

Και σηκώθηκε. Χωρίς πανοπλία. Χωρίς σύνθημα.

Μόνο με φως στα μάτια και σκόνη στα σανδάλια της.

21.

Η νύχτα ήταν παγερή, όχι από τον άνεμο, μα από εκείνη τη σιωπή που σφίγγει το στήθος και βαραίνει τις σκέψεις. Η Λυσιμάχη καθόταν μόνη, με τα χέρια γύρω από τα γόνατα. Πίσω της, τα δέντρα έγερναν βουβά, παρατηρώντας.

Τότε, όλα άρχισαν να ξεθωριάζουν. Όχι με βία, αλλά με εκείνο το αδιόρατο σβήσιμο που συμβαίνει μόνο μέσα στα όνειρα ή στις στιγμές που το όνειρο μπαίνει στον ξύπνιο.

Μια μορφή αναδύθηκε από το σκοτάδι. Ψηλή, αθόρυβη, με πέπλο βαρύ που κάλυπτε τα πάντα. Δεν είχε πρόσωπο, μα ούτε το χρειαζόταν. Η παρουσία της ήταν αρκετή.

Η Λυσιμάχη δεν τρόμαξε. Ούτε κινήθηκε. Ήξερε ή μάλλον, θυμόταν κάτι που δεν είχε μάθει ποτέ.

Η μορφή δεν μίλησε. Κι όμως, η φωνή της αντήχησε μέσα της, όχι με λέξεις, αλλά με νόημα που διαπερνούσε το μυαλό της σαν παλμός.

«Δεν ήρθα να σου μιλήσω. Ήρθα να σε ζυγίσω.»

Η Λυσιμάχη έσκυψε ελαφρά το κεφάλι. Όχι από φόβο, μα από έναν παράξενο σεβασμό. Η μορφή συνέχισε.

«Τι θα πράξεις όταν δύο αλήθειες αντικρούονται; Ποιον θα υπερασπιστείς όταν το δίκαιο δεν είναι ένα; Πότε η σιωπή είναι σοφία... και πότε συνηγορία;»

Η κοπέλα ήθελε να μιλήσει, να ρωτήσει, να μάθει. Μα δεν μπορούσε. Η γλώσσα ήταν περιττή. Οι λέξεις στέκονταν ασήμαντες μπροστά σε εκείνο που ένιωθε, ένα ζύγισμα. Μια μέτρηση όχι των πράξεων της, αλλά της πρόθεσης που τις κυοφορούσε.

«Δεν είμαι μητέρα. Δεν είμαι φίλη. Δεν είμαι εχθρός. Είμαι αυτό που μένει όταν όλα τα άλλα έχουν ειπωθεί. Είμαι η Δίκη. Και περιμένω.»

Η μορφή έστρεψε το βλέμμα της, αν είχε βλέμμα, στον ουρανό, και χάθηκε χωρίς θόρυβο. Χωρίς φως. Όπως είχε έρθει.

Η Λυσιμάχη κοίταξε ξανά τη φωτιά. Δεν είχε σβήσει. Ίσως να μην είχε τρεμοπαίξει καν. Ίσως όλα να συνέβησαν μόνο μέσα της.

Και όμως, ήξερε: κάποιος την είχε δει. Την είχε ζυγίσει.

Και το μέτρο ακόμα αιωρούνταν.

22.

Αργότερα, εκείνο το βράδυ, αφού η Λυσιμάχη είχε κλειστεί στο δωμάτιό της για να ετοιμαστεί, ο Θεαγένης έμεινε μόνος στο αίθριο. Η νύχτα ήταν καθαρή, με τ' αστέρια να καρφώνονται στον ουρανό σαν αναμνήσεις.

Και τότε... θυμήθηκε.

Ήταν νέος ακόμη, όχι στρατηγός, μονάχα πολεμιστής. Είχε σταθεί κάποτε μπροστά στον Δία, όχι μέσα στον Όλυμπο, αλλά σε μια μάχη που δεν έγραψε ποτέ κανένα έπος. Μια μάχη άδικη. Εναντίον ενός λαού που δεν έφταιγε, μόνο και μόνο γιατί το θέλησε ο βασιλιάς... και ο Δίας τον στήριζε.

Ο Θεαγένης είχε σηκώσει το σπαθί του κόντρα σε εκείνη τη διαταγή. Και σώθηκε. Μα δεν ήταν αυτό το σημαντικό.

Το σημαντικό ήταν ποια τον βρήκε μετά. Μια γυναίκα με μάτια ψυχρά σαν φλόγα, μα λέξεις που έκαψαν λιγότερο απ' όσο φώτισαν.

Η Νέμεσις.

«Δεν είσαι ήρωας», του είχε πει.

«Δεν θέλησα να γίνω», της είχε απαντήσει.

«Τότε γιατί πήγες ενάντια στον Δία;»

«Γιατί δεν ήταν δίκαιο. Κανείς δεν άκουγε. Και κάποιος έπρεπε να μιλήσει.»

Η Νέμεσις δεν χαμογέλασε. Δεν τον άγγιξε. Μα κάθισε δίπλα του, σαν ίση.

Και τότε, τον ρώτησε κάτι που δεν είχε φανταστεί ποτέ:

«Αν σε χρειαζόμουν... όχι για εκδίκηση, αλλά για ζωή... θα στεκόσουν πάλι;»

Ο Θεαγένης δεν ρώτησε τι εννοούσε. Δεν σκέφτηκε. Μονάχα έγνεψε.

Μερικά χρόνια μετά, ήρθε η Λυσιμάχη.

Το παρόν τον επανέφερε. Σηκώθηκε και κοίταξε ψηλά.

«Θα φύγεις τώρα, παιδί μου. Όχι για να γίνεις θεά. Αλλά για να μείνεις άνθρωπος. Όπως κι εγώ, τότε. Όταν δεν φοβήθηκα.»

23.

Η επόμενη ημέρα ξημέρωσε γαλήνια, σχεδόν αδιάφορα, όπως κάνουν συνήθως οι μέρες που κανείς περιμένει να φέρουν κάτι μεγάλο. Ο ουρανός έμοιαζε καθαρός, αλλά η Λυσιμάχη ένιωθε πως σύννεφα είχαν ήδη μαζευτεί γύρω της, όχι στον αέρα, αλλά στα ενδότερα της ψυχής της.

Περπατούσε γρήγορα, με το ιμάτιο της τραβηγμένο σφιχτά πάνω της, κι ας μην φούσούσε. Δεν ήθελε να την αναγνωρίσουν στον δρόμο προς το ιερό. Η φωνή του ιερέα, εκείνη τη βραδιά, δεν είχε πάψει να την ακολουθεί.

«Η κόρη που δεν ανήκει σε ανθρώπους. Η μοίρα της δεν γράφτηκε από χέρι θνητό...»

Το ιερό βρισκόταν σε μια γωνιά της Αγοράς, λίγο πιο αποτραβηγμένο, ανάμεσα σε ελιές και μάρμαρα που ο χρόνος είχε κιτρινίσει. Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Μπήκε διαστακτικά, μέχρι που είδε την γνώριμη μορφή με τον λευκό χιτώνα και τα ξανθά μαλλιά τραβηγμένα πίσω, να κάθεται πάνω σε μια πέτρινη σφαίρα, χαράζοντας κάτι σε κερί.

Ο ιερέας σήκωσε το βλέμμα του πριν καν εκείνη μιλήσει.

«Ήρθες,» είπε απλώς, σαν να το περίμενε.

Η Λυσιμάχη στάθηκε όρθια, τα δάχτυλά της σφιγμένα γύρω από τον καρπό της.

«Εσύ μίλησες εκείνο το βράδυ... χωρίς να με κοιτάξεις καν. Μου είπες λόγια που με σημάδεψαν. Τώρα ξέρω γιατί. Θέλω να μάθω περισσότερα.»

Ο ιερέας την κοίταξε για μια στιγμή, ατάραχος. Έπειτα σηκώθηκε αργά, και η φωνή του είχε κάτι βαθύ, σαν παλιός χρησμός.

«Δεν σου είπα τίποτα που δεν ήξερες ήδη. Απλώς, έσπρωξα την αλήθεια στην επιφάνεια.»

«Γιατί; Ποιος σε έστειλε; Η μητέρα μου;»

Ο ιερέας χαμογέλασε ανεπαίσθητα, χωρίς ειρωνεία.

«Η Νέμεσις δεν στέλνει. Παρατηρεί. Τιμωρεί. Προστατεύει μόνο όταν το ισοζύγιο της Δίκης κινδυνεύει. Εγώ είμαι απλώς φωνή. Μα ξέρω ποια είσαι, κόρη της θεάς και του ανθρώπου. Και ξέρω τι έρχεται.»

Η Λυσιμάχη έκανε ένα βήμα πιο κοντά.

«Τι έρχεται;»

Ο ιερέας πλησίασε ένα μικρό αγγείο, έβγαλε από μέσα στάχτη και έριξε λίγη πάνω σε έναν πήλινο δίσκο. Με τα δάχτυλά του, σχημάτισε σύμβολα: έναν κύκλο, ένα φίδι, και μια ζυγαριά που έγερνε.

«Οι θεοί είναι διχασμένοι. Άλλοι πιστεύουν πως οι θνητοί πρέπει να χαλιναγωγηθούν· άλλοι πως η ελευθερία τους είναι απαραίτητη. Η Δίκη έχει χαθεί ανάμεσά τους. Και όταν οι θεοί χάνουν το μέτρο... οι άνθρωποι πληρώνουν.»

Γύρισε προς εκείνη.

«Εσύ είσαι το παιδί του μέτρου και της ανισορροπίας. Κόρη της τιμωρού και του στρατηγού. Δεν είσαι ούτε θεά, ούτε θνητή.»

Η Λυσιμάχη ένιωσε την ανάσα της να βαθαίνει.

«Και τι πρέπει να κάνω;»

«Πρέπει να μάθεις να ακούς. Όχι μόνο τις φωνές των θεών, αλλά και των ανθρώπων. Και προπαντός τη δική σου. Η σύγκρουση θα έρθει. Κι όταν έρθει, δεν θα σε ρωτήσει αν είσαι έτοιμη.»

Σιωπή για λίγο.

Η Λυσιμάχη έγειρε το κεφάλι.

«Στη γιορτή... όταν σε είδα πρώτη φορά... ένιωσα κάτι. Ένα κάλεσμα. Δεν ήξερα τι ήταν.»

Ο ιερέας έγνεψε.

«Ήταν η αρχή. Όλοι οι δρόμοι ξεκινούν με ένα τίναγμα στην καρδιά.»

Την κοίταξε.

«Αν είσαι έτοιμη να προχωρήσεις, τότε πρέπει να φύγεις από την ασφάλεια του σπιτιού. Υπάρχει μια γυναίκα στο βουνό των Μουσών που γνωρίζει τα παλιά. Μπορεί να σε διδάξει να βλέπεις πίσω από τα ορατά.»

Η Λυσιμάχη έσφιξε τη γροθιά της. Ήταν έτοιμη να φύγει και όμως, δεν ήταν.

«Ο πατέρας μου...»

«Θα καταλάβει. Το αίμα του σε δένει, αλλά δεν μπορεί να σε κρατήσει.»

Η Λυσιμάχη πήρε μια βαθιά ανάσα.

"Ήταν απλώς φωνή", της είπε. Μα η φωνή είχε ανοίξει τον δρόμο.

Έσκυψε το κεφάλι και έφυγε. Ο κόσμος είχε αλλάξει. Και δεν υπήρχε πια δρόμος πίσω.

24.

Η Λυσιμάχη βγήκε από το ιερό χωρίς να κοιτάξει πίσω της. Δεν είχε πια χώρο για δισταγμό. Το βουνό των Μουσών την καλούσε κι εκείνη είχε αποδεχτεί την πρόσκληση. Πέρασε από την αγορά με το κεφάλι σκυφτό, το πρόσωπό της μισοκρυμμένο στον μανδύα. Κανείς δεν έπρεπε να τη δει, κανείς δεν έπρεπε να ρωτήσει. Ο πατέρας της έπρεπε να μάθει την αλήθεια, όχι όλη, μα αρκετή για να την αφήσει να φύγει.

Όταν έφτασε στο σπίτι, το βρήκε ήσυχο. Ο Θεαγένης καθόταν στο εσωτερικό αίθριο, τα τραύματά του δεμένα, αλλά ακόμα παρών στη μορφή του η σκιά της εκστρατείας. Μόλις την είδε, σηκώθηκε.

«Λυσιμάχη. Μίλα μου. Από χθες έχεις φύγει από κοντά μου. Τι συνέβη;»

Εκείνη πλησίασε αργά. Δεν είχε δάκρυα· μόνο λόγια που έπρεπε να ειπωθούν.

«Πρέπει να φύγω, πατέρα, να μάθω ποια είμαι. Για να σώσω αυτό που δεν βλέπουν οι άλλοι.»

Ο Θεαγένης την κοίταξε σιωπηλός. Ήξερε. Ίσως πάντα ήξερε. Πήγε ως ένα ξύλινο κουτί, το άνοιξε και της έδωσε κάτι τυλιγμένο σε ύφασμα. Ήταν ένα μικρό ασημένιο μενταγιόν με χαραγμένη ζυγαριά.

«Αυτό στο έδωσε εκείνη. Είχε εμφανιστεί πριν χρόνια, όταν ήσουν άρρωστη και κανένας γιατρός δεν ήξερε τι έχεις. Ξύπνησες μετά από τρεις μέρες. Είπε πως κάποτε θα στο δώσω. Σήμερα είναι η μέρα.»

Η Λυσιμάχη το πήρε, χωρίς λέξη. Οι ματιές τους κράτησαν κάτι σαν αποχαιρετισμό.

«Δεν μπορώ να σου ζητήσω άδεια, γιατί δεν έχω άλλη επιλογή.»

«Και δεν θα στη στερήσω. Πήγαινε παιδί μου, όπως ήρθες, ανάμεσα σε θεούς και ανθρώπους. Μόνο... μείνε ζωντανή.»

25.

Η έξοδος από την πόλη έγινε πριν το χάραμα. Κανείς δεν την είδε να περνά τις πύλες, κανείς δεν πρόσεξε τη σκιά με τον μανδύα και το μαύρο αλόγο που ξεχύθηκε στον δρόμο για το βουνό των Μουσών.

Καλπάζοντας μεθοδικά, η Λυσιμάχη άκουγε μόνο την ανάσα του αλόγου και τη δική της.

Μα λίγο μετά την πρώτη στροφή του μονοπατιού, άκουσε βήματα πίσω της.

Γύρισε απότομα. Ο Μέλωνας στεκόταν λίγα μέτρα μακριά, κρατώντας τα γκέμια του αλόγου του, με τα μαλλιά του δεμένα και το βλέμμα σταθερό, πιο λαμπρός απ' ό,τι τον θυμόταν

Δεν μίλησε αμέσως. Την κοίταξε σαν να είχε παλέψει πολύ με τον εαυτό του πριν πάρει αυτή την απόφαση.

«Δεν ξέρω γιατί... Δεν ξέρω καν πού πας. Αλλά νιώθω πως πρέπει να έρθω μαζί σου.

Όχι γιατί μου το είπε κανείς. Σαν κάτι μέσα μου να με σπρώχνει. Σα να με καλεί κάτι... αόρατο, δεν μπορούσα να σε αφήσω να φύγεις μόνη.»

«Μέλωνα...»

«Δεν ζητάω απαντήσεις. Μόνο να σου σταθώ. Ο βασιλιάς θέλει αυτόν τον γάμο, το ξέρεις. Κι εγώ... εγώ ήθελα να σε γνωρίσω. Όχι γιατί πρέπει. Αλλά γιατί ήθελα να καταλάβω.»

Η Λυσιμάχη τον κοίταξε με απορία, και για λίγο δεν απάντησε. Μα μέσα της κάτι σκίρτησε. Δεν ήταν τυχαίο. Το ήξερε. Η μητέρα της θα είχε βάλει το χέρι της.

Ήταν δικό της έργο αυτό. Εκείνη τον έφερε εδώ. Για μένα.

Δεν του είπε τίποτα. Μονάχα έγνεψε.

«Έλα. Αν θες να έρθεις... έλα. Ο δρόμος μου δεν είναι δικός σου, Μέλωνα. Αλλά αν θες να τον περπατήσεις δίπλα μου, χωρίς απαιτήσεις... τότε έλα.»

Εκείνος χαμογέλασε για πρώτη φορά. Και χωρίς να πει λέξη, στάθηκε δίπλα της. Τα άλογά τους κινήθηκαν πλάι πλάι. Ο ήλιος σηκωνόταν πίσω από τον λόφο. Κι έτσι ξεκίνησαν. Μαζί. Κάπου μπροστά τους, το βουνό των Μουσών περίμενε.

26.

Η Λυσιμάχη κρατούσε τα χαλινάρια με χαλαρό χέρι, αφήνοντας το άλογο να βρει μόνο του τον ρυθμό του πάνω στον χωμάτινο δρόμο. Τα δέντρα γύρω τους ψιθύριζαν με τον άνεμο, κι ο ήλιος γλιστρούσε ανάμεσα από τα φύλλα, χρωματίζοντας το τοπίο με κεχριμπαρένιες ανταύγειες.

Είχε μείνει βυθισμένη στις σκέψεις της εδώ και ώρα.

«Το νερό θυμάται τη ρίζα, κι ας ταξιδεύει μακριά.»

Είχε ακουστεί σαν αίνιγμα όταν της το είχε πει η μητέρα της, τότε που ήταν παιδί.

Τώρα καταλάβαινε. Οι ρίζες της δεν ήταν μόνο στο χώμα της Αθήνας· ήταν στη ροή μιας δύναμης αρχαίας, μα πέρα για πέρα ζωντανής.

«Δεν σου χάρισα ζωή για να σου την αρπάξουν οι ίσκιοι των άλλων.»

Τα λόγια της Νέμεσις είχαν τη βαρύτητα πέτρας που σπάει τη σιωπή του νερού. Κάθε τους νόημα είχε φωλιάσει μέσα της, σμιλεμένο με πένθος και καύχηση μαζί.

Βγήκε από τις σκέψεις της και συνειδητοποίησε ότι ο Μέλωνας την κοίταζε. Δεν είπε τίποτα, μόνο την παρατηρούσε σιωπηλός, με βλέμμα που δεν έκαιγε αλλά θέρμαινε.

Ξαφνικά, ένα σμήνος κορακιών τίναξε τα φτερά του πάνω από τα δέντρα, με κραυγές ανησυχίας. Τα άλογα αναπήδησαν, ένα ρίγος πέρασε στο χώμα.

Κάτι πλησίαζε.

Ο Μέλωνας έσφιξε τα χαλινάρια. Η Λυσιμάχη ύψωσε το βλέμμα προς τα κλαδιά, καθώς ένας ξαφνικός αέρας χτύπησε τα φύλλα σαν ψίθυρος προειδοποίησης.

«Δεν είμαστε μόνοι», ψιθύρισε.

27.

Ο ήλιος είχε αρχίσει να χαμηλώνει. Ο δρόμος, αν και λιγοστός, άνοιγε σε μια κοιλάδα που η Λυσιμάχη δεν θυμόταν από κανέναν χάρτη ή αφήγηση. Κι όμως, κάτι στην ατμόσφαιρα της έλεγε πως ήταν στον σωστό δρόμο.

Τα βήματα των αλόγων έγιναν αργά, σχεδόν διστακτικά, σαν να ήξεραν ότι κάτι ιερό βρισκόταν γύρω. Τα δέντρα ψιθύριζαν, όχι από τον άνεμο, αλλά μεταξύ τους, σαν να αντάλλασσαν μυστικά.

Ο Μέλωνας έριξε μια ματιά πίσω του.

«Αισθάνεσαι... κάτι παράξενο;»

Η Λυσιμάχη δεν απάντησε. Είχε σταθεί ακίνητη, καρφωμένη από ένα βλέμμα. Μια γριά, καθισμένη σε μια πέτρα, κάτω από μια αγριοσυκιά. Το πρόσωπό της σκαμμένο σαν ρίζα, τα μάτια της γκρίζα, χωρίς φως, μα όχι και τυφλά.

Ο Μέλωνας δεν την είδε. Είδε απλώς τη Λυσιμάχη να κατεβαίνει αργά από το άλογο και να πλησιάζει τη σκιά.

Η γριά χαμογέλασε, όχι γλυκά, αλλά σαν κάποια που ήξερε ότι δεν μπορούσες να φύγεις πια.

«Τώρα με βλέπεις. Δεν είναι όλοι που μπορούν», είπε.

Η Λυσιμάχη ένιωσε έναν παλμό στο στομάχι της, σαν παλιό φόβο που ξύπνησε. Δεν μίλησε.

«Μέσα σου έχεις το αίμα που χύνει φως στα σκοτάδια. Μα και το αίμα που κάνει το σκοτάδι να θολώνει το φως. Δύο δρόμοι, ένας θα σε συντρίψει, ο άλλος θα σε φθείρει.»

Η Λυσιμάχη άνοιξε το στόμα της, αλλά δεν βγήκε ήχος.

Η γριά τής έδωσε κάτι, ένα πετραδάκι, μαύρο, γυαλιστερό. «Όταν φτάσεις εκεί όπου η σιωπή γίνεται ήχος, θα ξέρεις τι να κάνεις με αυτό.»

Και τότε... τίποτα. Η γριά δεν ήταν εκεί. Μόνο η πέτρα, ζεστή στο χέρι της.

Ο Μέλωνας πλησίασε με ανησυχία. «Σε είχα χάσει για λίγο. Τι έγινε;»

Η Λυσιμάχη έκλεισε τη γροθιά της γύρω από το πετραδάκι. Κοίταξε γύρω της· ο άνεμος είχε κοπάσει.

«Τίποτα. Μια ανάμνηση. Συνεχίζουμε.»

Μα μέσα της, ήξερε πως η μοίρα είχε μόλις μιλήσει.

28.

Η νύχτα είχε πέσει νωρίς, με βαρύ ουρανό και ήσυχο αέρα. Ο Μέλωνας άναψε μικρή φωτιά, όχι για ζέστη μα για ασφάλεια. Το άλογο ήπие νερό από μια ρηχή πηγή εκεί κοντά, και όλα γύρω ησύχασαν. Η Λυσιμάχη κουλουριάστηκε κοντά στη φωτιά, μα δεν μιλούσε. Είχε στο βλέμμα εκείνο το απώτερο βάθος, σαν να ταξίδευε ήδη σε άλλους τόπους.

Ο Μέλωνας την κοίταξε για λίγο, ήθελε να της πει κάτι, μα κρατήθηκε. Ξάπλωσε λίγο πιο πέρα, κι έμειναν κι οι δυο σιωπηλοί, μόνο η φωτιά έτριζε.

Κάποια στιγμή, ο ύπνος την πήρε απαλά, μα όχι όπως συνήθως. Δεν ήταν ύπνος ξεκούρασης· ήταν ένα κάλεσμα. Το κορμί της παρέμεινε γαλήνιο, όμως η ψυχή της σηκώθηκε, και βρέθηκε αλλού.

Ήταν σε έναν χώρο χωρίς χρόνο. Δεν υπήρχε ουρανός ούτε έδαφος. Μόνο σκοτάδι, και τρεις μορφές που προχωρούσαν προς το μέρος της.

Μια νέα γυναίκα με μαλλιά σαν φλόγες, μια ώριμη με χρυσό στεφάνι, και μια γριά τυφλή με μακριά δάχτυλα σαν ρίζες. Οι Μοίρες.

Καμία τους δεν χαμογέλασε.

Η Λαχέσις, η μεσαία μίλησε με φωνή διπλή και νέα και γέρική ταυτόχρονα:

«Σε γνωρίζουμε. Δεν είσαι μόνη, ούτε ελεύθερη. Το αίμα σου κουβαλά ισορροπία και κρίση. Θα κληθείς να δεις εκεί όπου οι άλλοι είναι τυφλοί. Μα θα πονέσεις.»

Η Κλωθώ πλησίασε:

«Τρία κλειδιά θα σου δοθούν. Κανένα δεν ανοίγει χωρίς τίμημα. Ό,τι αγαπάς θα σε πληγώσει. Ό,τι φοβάσαι θα σε δοκιμάσει. Κι αν δε σταθείς μόνη, θα σε λυγίσουν.»

Η Άτροπος, η γηραιότερη, ακούμπησε το μέτωπό της με το χέρι της. Ήταν παγωμένο. Είπε:

«Όταν ο ήλιος σβήσει τρεις φορές χωρίς να νυχτώσει, θα φανερωθεί η πρώτη πύλη.

Να θυμάσαι: η εκδίκηση που δεν πηγάζει απ' την αγάπη είναι στείρα.»

Και πριν προλάβει να ρωτήσει ή να φωνάξει, η Λυσιμάχη τινάχτηκε απότομα. Ήταν πάλι κοντά στη φωτιά. Η ανάσα της κοφτή. Ο Μέλωνας την κοίταζε:

«Όνειρο είδες;» τη ρώτησε χαμηλόφωνα.

Εκείνη δεν απάντησε. Το βλέμμα της καρφωμένο στα κάρβουνα που σιγόκαιγαν.

Ένωθε πως κάτι είχε σφραγιστεί εκείνο το βράδυ. Και ότι δεν υπήρχε πια γυρισμός.

Η φωτιά είχε σχεδόν σβήσει. Η στάχτη έλαμπε υποτονικά, σαν να κρατούσε ακόμα μέσα της τις λέξεις που δεν ειπώθηκαν.

Η Λυσιμάχη καθόταν οκλαδόν, με τα χέρια σφιγμένα στα γόνατά της. Δεν είχε κοιμηθεί ξανά μετά το όνειρο. Ο Μέλωνας, λίγα βήματα πιο δίπλα, μισοξαπλωμένος με την πλάτη στον κορμό ενός δέντρου, την κοίταζε σιωπηλά.

Την ένιωσε να αλλάζει. Όχι φανερά, αλλά στη σιωπή της, σαν να είχε βαρύνει ο αέρας γύρω της.

Εκείνη γύρισε και τον κοίταξε. Είχε βλέμμα καθαρό, μα τα χείλη της έτρεμαν λίγο.

«Θέλω να σου πω κάτι», είπε χαμηλά. Δεν ήταν διαταγή. Ούτε εξομολόγηση. Ήταν ανάγκη.

Ο Μέλωνας δεν απάντησε. Κούνησε ελαφρά το κεφάλι, σαν να την προσκαλούσε να συνεχίσει.

«Η γυναίκα που με μεγάλωσε... δεν ήταν η μητέρα μου.»

Ο Μέλωνας δεν έδειξε έκπληξη. Ήξερε πως κάτι ασυνήθιστο υπήρχε σ' εκείνη, το είχε νιώσει από την πρώτη στιγμή.

«Η μητέρα μου... είναι θεά. Η Νέμεσις.»

Η σιωπή πάγωσε για μια αναπνοή.

Η Λυσιμάχη κοίταξε προς τα κάτω. Δεν ήξερε αν περίμενε γέλιο, δυσπιστία ή φόβο.

Όμως άκουσε μόνο τη φωνή του, σιγανή.

«Είδες κάτι;»

Εκείνη ανασήκωσε το βλέμμα της.

«Τις Μοίρες. Απόψε. Μου μίλησαν. Μου έδειξαν. Δεν έχει γυρισμό.»

Μια μικρή παύση.

«Έχω ρόλο σε κάτι που δεν διάλεξα. Οι θεοί... δεν είναι ενωμένοι. Κάτι πλησιάζει. Κι εγώ πρέπει να το αντιμετωπίσω. Να ισορροπήσω κάτι που έχει γείρει επικίνδυνα.»

Μέλωνας έγειρε λίγο μπροστά.

«Και γιατί μου το λες;»

Η Λυσιμάχη δίστασε. Έπειτα απάντησε:

«Γιατί είσαι εδώ. Γιατί θα μπορούσα να σε διώξω, αλλά δεν το έκανα. Και γιατί... αν είναι να προχωρήσεις δίπλα μου, πρέπει να ξέρεις πού πας.»

Ο Μέλωνας την κοίταξε με προσοχή. Φαινόταν ότι κάτι τον δούλευε μέσα του. Μετά σηκώθηκε αργά, την πλησίασε και κάθισε κοντά της.

«Δε σε ακολουθώ επειδή μου το είπε κανείς. Ούτε για τον βασιλιά. Σε ακολουθώ γιατί εσύ είσαι κάτι άλλο. Και γιατί θέλω να δω ποια μπορεί να γίνεις.»

Σώπασαν. Ήταν αρκετό αυτό για τώρα.

Κάποιο πουλί ακούστηκε μακριά, και η νύχτα αγκάλιασε τη σιωπή τους.

29.

Ο ήλιος δεν είχε ακόμη βγει. Ο ουρανός όμως είχε αρχίσει να ξημερώνει, και το σκοτάδι τραβιόταν αργά, σαν κουρτίνα. Ένα απαλό φως περνούσε μέσα από τα κλαδιά.

Η Λυσιμάχη άνοιξε τα μάτια της. Δεν είχε κοιμηθεί καλά. Το όνειρο με τις Μοίρες ήταν ακόμα ζωντανό στο μυαλό της. Σηκώθηκε σιγά-σιγά και τυλίχτηκε με τον μανδύα της.

Ο αέρας του πρωινού ήταν δροσερός.

Ο Μέλωνας ήταν ήδη όρθιος. Ετοίμαζε τα πράγματά τους με ήσυχο τρόπο, χωρίς φωνές ή βιασύνη. Είχε τη σοβαρότητα κάποιου που έχει καταλάβει πού βρίσκεται.

Η Λυσιμάχη τον πλησίασε. Δεν χρειάστηκε να πουν κάτι. Ούτε εξηγήσεις, ούτε σχέδια. Μόνο ένα βλέμμα συμφωνίας ανάμεσά τους.

Ανέβηκαν στα άλογα. Οι σκιές των δέντρων ήταν ακόμα μακριές και λεπτές, αλλά το φως όλο και μεγάλωνε.

Για λίγο, η Λυσιμάχη γύρισε το κεφάλι της πίσω και κοίταξε. Όχι γιατί ήθελε να γυρίσει, αλλά για να θυμάται από πού έφυγε. Εκεί τελείωνε κάτι παλιό.

Μπροστά τους, το βουνό των Μουσών φαινόταν αχνά στον ορίζοντα, τυλιγμένο σε πρωινή ομίχλη.

Η Λυσιμάχη πήρε μια βαθιά ανάσα. Είχε κάνει την επιλογή της.

Το ταξίδι είχε αρχίσει.

30.

Το δάσος γύρω τους είχε αρχίσει να πυκνώνει. Τα κλαδιά έγερναν πάνω απ' το στενό μονοπάτι και το φως περνούσε από ψηλά σε κομμάτια, σαν θραύσματα από σπασμένο καθρέφτη.

Η Λυσιμάχη ένιωθε κάτι παράξενο. Μια αδιόρατη ανησυχία στο στομάχι της. Κοίταξε πίσω, τον Μέλωνα, που είχε στα χέρια του τα ηνία χαλαρά, αλλά το βλέμμα του περιφερόταν διαρκώς. Το ένιωθε κι εκείνος.

Και τότε.

Ένας ήχος από τα πλάγια. Ένα σφύριγμα στον αέρα.

Το άλογο του Μέλωνα χλιμίντρισε και σηκώθηκε στα πίσω του πόδια. Ένα βέλος είχε καρφωθεί δίπλα του, σε κορμό δέντρου.

Η Λυσιμάχη κατέβηκε απ' τη σέλα μ' ένα πήδημα. Το χέρι της πήγε κατευθείαν στο ξίφος της. Ήταν βαριά απόφαση να το πάρει μαζί της, αλλά ο πατέρας της είχε επιμείνει: «Η αλήθεια δεν είναι πάντα λέξη. Μερικές φορές, είναι ασάβι».

Μορφές ξεπετάχτηκαν από τους θάμνους. Ήταν τρεις άντρες, ντυμένοι σαν ταξιδιώτες, αλλά τα μάτια τους είχαν άγρια λάμψη. Ο τέταρτος βγήκε τελευταίος, κρατώντας σιδερένια ράβδο. Δεν ήταν απλοί ληστές.

«Πετάξτε τα όπλα και δώστε τα άλογα. Δεν χρειάζεται να χυθεί αίμα,» είπε ένας τους, με σπασμένη φωνή.

Ο Μέλωνας δεν απάντησε. Στεκόταν σταθερός, το δεξί του χέρι πήγε στη λαβή του μαχαιριού που είχε περασμένο στο μηρό του.

Η Λυσιμάχη πλησίασε σιγά, με το ξίφος χαμηλά. Μπορούσε να ακούσει την καρδιά της. Όχι από φόβο, αλλά από ένταση. Τα χέρια της ήταν σταθερά. Ο πατέρας της είχε πει: «Η πρώτη μάχη δεν ξεχνιέται ποτέ. Αν την αφήσεις να σε κυβερνήσει, σε έχασες.»

Ο πρώτος από τους επιτιθέμενους όρμησε. Η Λυσιμάχη έκανε ένα πλάγιο βήμα και τον απέφυγε με ευκολία, γυρίζοντας με τη λεπίδα της και χτυπώντας τον στο πλάι. Δεν τον σκότωσε, μα έπεσε κάτω ουρλιάζοντας.

Ο Μέλωνας είχε ήδη κινηθεί. Με απίστευτη ταχύτητα, έριξε τον δεύτερο με γροθιά, πριν προλάβει να σηκώσει το ρόπαλο του. Δεν φαινόταν ότι μπορούσε να πολεμήσει έτσι. Κι όμως, η κίνησή του ήταν καθαρή, με ακρίβεια. Σαν να είχε εκπαιδευτεί σε σιωπή, χωρίς να καυχιέται ποτέ.

Ο τρίτος και ο τέταρτος κατάλαβαν πως η επίθεση δεν ήταν υπέρ τους. Πήγαν να φύγουν, μα η Λυσιμάχη σημάδεψε. Το ξίφος της πέταξε από τα χέρια της και καρφώθηκε στο χώμα μπροστά τους.

«Δεν θα το ξαναδοκιμάσετε αυτό σε κανέναν ταξιδιώτη,» είπε ήρεμα. «Φύγετε, τώρα.»

Οι άντρες έφυγαν τρέχοντας. Η Λυσιμάχη πήρε πίσω το ξίφος της, σκούπισε τη λεπίδα στον μανδύα της και κοίταξε τον Μέλωνα.

«Δεν σου φαινόταν,» του είπε λαχανιασμένη.

Ο Μέλωνας χαμογέλασε.

«Ούτε σε σένα.»

Στάθηκαν για λίγο εκεί, ανάμεσα στα σπασμένα φύλλα και τις βαθιές ανάσες. Κάτι ανάμεσά τους είχε αλλάξει. Όχι επειδή είχαν σωθεί αλλά επειδή είχαν πολεμήσει, δίπλα-δίπλα.

31.

Είχαν ανάψει μια μικρή φωτιά κοντά σε έναν βράχο, σε ένα άνοιγμα του δάσους που μύριζε θυμάρι. Η σιωπή ανάμεσά τους δεν ήταν άβολη. Ήταν σιωπή ζεστή, από αυτές που γεννιούνται όταν έχεις ήδη πει όσα έπρεπε χωρίς λόγια.

Η Λυσιμάχη είχε βγάλει το μανδύα της κι έδεσε ένα μικρό τραύμα στο μπράτσο της.

Ο Μέλωνας την κοίταξε, χωρίς να της μιλά. Όχι με λύπηση. Με θαυμασμό.

«Έχεις ξαναπολεμήσει;» ρώτησε ήσυχα.

«Μόνο στη σκιά του πατέρα μου. Στα κρυφά. Με ξύλινα σπαθιά. Αλλά σήμερα... ήταν αληθινό.»

«Και δεν λύγισες.»

Η Λυσιμάχη κατέβασε το βλέμμα. Κάτι τρεμόπαιξε στα βλέφαρά της.

«Λύγισα μέσα μου. Αλλά δεν είχα επιλογή.»

Ο Μέλωνας χαμογέλασε ελαφρά. Της έδωσε ένα μικρό ύφασμα για το χέρι της.

Την σιωπή μεταξύ τους έσπασε η Λυσιμάχη.

«Σου άνοιξα την καρδιά μου... για όλα. Για την καταγωγή μου, για τα όνειρα, για τον πόνο. Ώρα να κάνεις και εσύ το ίδιο.»

Ο Μέλωνας την κοίταξε για λίγο. Δεν έδειχνε ξαφνιασμένος, μόνο... σκεπτικός. Μετά έγειρε ελαφρά μπροστά.

«Μεγάλωσα μέσα στον ήχο της εντολής. Στρατιωτική οικογένεια. Κάθε λέξη είχε βάρος, κάθε πράξη σκοπό.

Έμαθα να κρατώ όπλα πριν μάθω να γράφω το όνομά μου.»

Η Λυσιμάχη τον άκουγε σιωπηλή.

«Μα μέσα μου... πάντα υπήρχε κάτι άλλο. Μουσική. Λόγια. Εικόνες. Έκλεβα χρόνο για να χαράζω στο ξύλο, να γράφω στίχους σε κρυφά τετράδια. Οι γονείς μου... δεν το ενέκριναν. Μα μου έδωσαν το όνομα “Μέλωνας”. Ίσως χωρίς να το καταλάβουν, με σημάδεψαν.»

Η Λυσιμάχη χαμογέλασε. Για πρώτη φορά, είδε πίσω από τον θώρακά του. Είδε έναν άνθρωπο με όνειρα, όχι απλώς έναν προστάτη ή έναν επίδοξο γαμπρό.

«Και εσύ;» τη ρώτησε. «Όχι ως κόρη θεάς. Ως Λυσιμάχη. Τι σε κάνει να... ανθίζεις;»

Εκείνη τον κοίταξε με μαλακότητα. Πήρε μια ανάσα.

«Το ποτάμι. Τα φυτά. Οι άνθρωποι που λένε την αλήθεια τους χωρίς να φωνάζουν.

Το να περπατάω μόνη και να νιώθω ότι δεν με βαραίνει κανείς.»

Και ύστερα πρόσθεσε, σχεδόν σαν να μην το σκέφτηκε:

«Και η αλήθεια. Ακόμη κι όταν πονάει.»

Η φωτιά τρεμόπαιξε ανάμεσά τους.

«Μιλώντας για αλήθεια...» είπε χαμηλά, «τι γνώμη έχεις για τον γάμο;»

Ο Μέλωνας ανασήκωσε ελαφρά τους ώμους. Δεν απάντησε αμέσως.

«Δεν τον σκέφτηκα ποτέ. Δεν είχα τον χρόνο. Ούτε την ανάγκη. Κι όταν είπαν για σένα... δεν ήξερα τι να περιμένω.»

Κοίταξε τη φωτιά. Και μετά την κοίταξε εκείνη.

«Αλλά όταν σε είδα στο παλάτι...Δεν σκέφτηκα “νύφη”. Σε κοίταξα και... ήθελα να σε καταλάβω. Να σε μάθω. Σαν κάτι να μου έλεγε ότι είσαι... κάτι πολύ περισσότερο απ’ ό,τι μου είπαν.»

Η Λυσιμάχη ένιωσε ένα ζεστό κύμα να ανεβαίνει μέσα της. Δεν απάντησε αμέσως.

«Και εγώ δεν ήθελα γάμο. Όχι έτσι, όχι με εντολές. Αλλά εσύ... είσαι κάτι άλλο. Δεν μπορώ να το εξηγήσω.»

Οι ματιές τους συναντήθηκαν για λίγο παραπάνω απ’ όσο το επιτρέπει η φιλική σιωπή.

Η φωτιά έσκαγε απαλά. Ξαφνικά, κάτι ακούστηκε, ένα βούισμα, σαν αέρας που περνά μέσα από αόρατα φτερά. Από πάνω τους, άστραφτε ο ουρανός. Κι όμως, εκείνη τη στιγμή, ένα φως ξέσπασε ανάμεσα στα δέντρα, σαν να άναψε μια λάμψη πίσω από τα βουνά.

Η Λυσιμάχη σηκώθηκε απότομα. Πήγε λίγα βήματα πιο πέρα, κοιτώντας προς τη λάμψη. Δεν ήταν φωτιά. Δεν ήταν αστραπή. Ήταν κάτι... διαφορετικό. Κάτι που έμοιαζε με φωνή χωρίς ήχο. Το ένιωθε στο στέρνο της.

«Τι ήταν αυτό;» ψιθύρισε.

«Σαν να μας έβλεπε κάποιος...» είπε ο Μέλωνας, σηκώνοντας το βλέμμα στον ουρανό.

Εκείνη δεν μίλησε. Μονάχα ένιωσε πως το φως αυτό δεν ήταν τυχαίο. Ίσως η μητέρα της η Νέμεσις ή ίσως κάποια άλλη θεϊκή δύναμη, να της έστελνε σημάδι ότι ο δρόμος που διάλεξε, όσο δύσκολος κι αν είναι, δεν θα τον περπατούσε μόνη.

Καθώς επέστρεψε και κάθισε δίπλα στον Μέλωνα, εκείνος της πρόσφερε λίγη ξερή τροφή.

«Βέβαια... δεν φανταζόμουν ποτέ ότι αυτός που θα μου μιλήσει για τέχνη, θα κρατάει σπαθί καλύτερα κι απ' τον πατέρα μου.»

Ο Μέλωνας χαμογέλασε πλατιά, και με ένα πλάγιο βλέμμα είπε:

«Και εγώ δεν περίμενα πως αυτό το "κορίτσι του παλατιού" που έπρεπε να προστατέψω... θα με έσωζε από δυο ληστές με ένα ξύλο στο κεφάλι.»

Η Λυσιμάχη γέλασε, ελεύθερα, για πρώτη φορά μετά από καιρό.

«Εσύ έδειχνες τόσο ήσυχος... Νόμιζα πως ίσως να χανόσουν στο δάσος ψάχνοντας ρίμες.»

«Μη γελάς», απάντησε, κάνοντάς την να γελάσει ακόμη πιο πολύ.

«Έχω χάσει δυο φορές δρόμο γιατί σκεφτόμουν πώς να ομοιοκαταληκτεί το 'δίκαιο' με το 'φως'.»

«Μόνο δύο; Τότε πας καλά.»

Έμειναν σιωπηλοί για λίγο, αλλά αυτή τη φορά η σιωπή δεν ήταν βαριά. Είχε μέσα της το απαλό βάρος της οικειότητας.

Η φωτιά έσβηνε αργά, αλλά η ανάμνηση εκείνης της νύχτας, δεν θα έσβηνε ποτέ.

32.

Η μέρα μόλις ξημέρωνε και ο ήλιος έριχνε ζεστές χρυσές ακτίνες μέσα από τα πυκνά κλαδιά των δέντρων. Η Λυσιμάχη οδηγούσε το άλογό της αργά, ακολουθώντας το στενό μονοπάτι που ανέβαινε προς τον λόφο. Δεξιά κι αριστερά υπήρχαν ψηλά πεύκα και μυρωδάτα θάμνοι, που γέμιζαν τον αέρα με το άρωμά τους. Από μακριά ακούγονταν το γλυκό κελάηδημα των πουλιών που ξυπνούσαν.

Ο Μέλωνας περπατούσε λίγο πιο πίσω, σιωπηλός, σαν να προσπαθούσε να κρατήσει το βήμα του ρυθμό με το δικό της. Το χώμα κάτω από τα πόδια τους ήταν μαλακό, και ανά διαστήματα μικρά λουλούδια ξεφύτρωναν στα χρώματα του λευκού και του μπλε.

Η Λυσιμάχη ένιωθε το σώμα της να χαλαρώνει λίγο, αλλά το μυαλό της ήταν ακόμα γεμάτο σκέψεις. «Από εδώ και πέρα τίποτα δεν θα είναι ίδιο», είπε χαμηλόφωνα στον εαυτό της, σαν να ήθελε να πει το μυστικό της φωναχτά.

Ο Μέλωνας γύρισε προς το μέρος της και με μια ήρεμη φωνή απάντησε: «Όταν πας σε τέτοια ιερά μέρη, δεν γυρνάς ποτέ όπως ήρθες.»

Η ανηφόρα γινόταν πιο απότομη και τα δέντρα λιγότευαν. Σύντομα φάνηκε η κορυφή του λόφου. Εκεί, ανάμεσα στα λίγα ελαιόδεντρα, υπήρχε ένας κυκλικός χώρος στρωμένος με παλιές πέτρες, τα λιθόστρωτα μονοπάτια τους έφεραν μια αίσθηση αρχαίας γαλήνης.

Η Λυσιμάχη κατέβηκε από το άλογο και στάθηκε στη μέση του κύκλου. Άγγιξε μια πέτρα με τα δάχτυλά της, αισθανόμενη την ψυχρή υφή της. Η σιωπή γύρω της ήταν βαθιά, αλλά την έκανε να νιώθει πως κάτι περίμενε εκεί, κρυμμένο, έτοιμο να αποκαλυφθεί.

Τότε, ένας απαλός αέρας φύσηξε ξαφνικά μέσα από τα ελαιόδεντρα, και μια καθαρή, γλυκιά γυναικεία φωνή ακούστηκε σαν να ερχόταν από παντού και από πουθενά:

«Λυσιμάχη, παιδί της μοίρας, ήρθες την κατάλληλη στιγμή.»

Η Λυσιμάχη γύρισε, αναζητώντας την πηγή της φωνής, και τα μάτια της γέμισαν ένα μίγμα απορίας και αποφασιστικότητας. Μέσα της ένιωσε μια ζεστασιά, σαν να την αγκάλιαζε μια αόρατη δύναμη.

Ήξερε πως αυτό που ξεκινούσε τώρα δεν ήταν απλά ένα ταξίδι προς έναν λόφο. Ήταν το ξεκίνημα μιας μοίρας που δεν μπορούσε πια να αποφύγει.

Η Λυσιμάχη στεκόταν ακόμα στο κέντρο του λιθόστρωτου κύκλου όταν ένιωσε ένα απαλό βήμα πίσω της. Γύρισε και είδε μια γυναίκα να προχωράει αργά μέσα από τα ελαιόδεντρα. Ήταν μεσήλικη, με μακριά γκρίζα μαλλιά που ανέμιζαν στον αέρα και μάτια βαθιά και σοφά, σαν να είχαν δει τα μυστικά πολλών γενιών.

Η γυναίκα φορούσε ένα απλό χιτώνα, άσπρο σαν το φως της σελήνης, και γύρω από το λαιμό της κρεμόταν ένα κόσμημα με το σύμβολο των Μουσών, μικρές πένες και λουλούδια σκαλισμένα στο μέταλλο.

«Καλώς ήρθες, Λυσιμάχη,» είπε η γυναίκα με φωνή γλυκιά και ήρεμη, «είμαι η Θεάνώ, φύλακας αυτού του τόπου.»

Η Λυσιμάχη ένιωσε ένα κύμα σεβασμού αλλά και περιέργειας. «Ήρθα εδώ γιατί ψάχνω απαντήσεις. Μου είπαν πως ο λόφος των Μουσών κρατά πολλά μυστικά.»

Η Θεανώ χαμογέλασε και κάθησε σε μια πέτρα κοντά. «Όσο κι αν ψάχνεις, πρέπει να θυμάσαι πως κάθε μυστικό έχει το τίμημά του. Οι Μούσες τραγουδούν για την αλήθεια, αλλά η αλήθεια μπορεί να φέρει και πόνο.»

Η Λυσιμάχη κάθισε δίπλα της, ακούγοντας προσεκτικά. «Εγώ δεν φοβάμαι τον πόνο. Θέλω να μάθω το πεπρωμένο μου.»

Η Θεανώ την κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια. «Είσαι παιδί μιας θεάς που πολεμά ενάντια στη μοίρα, αλλά η μοίρα πάντα βρίσκει τρόπο να γίνει ο λόγος της αλήθειας. Εδώ θα μάθεις πολλά, αλλά πρέπει να είσαι έτοιμη.»

Η Λυσιμάχη ένιωσε το βάρος των λόγων της φύλακα, αλλά και μια αίσθηση ελπίδας να φωλιάζει στην καρδιά της.

«Είμαι έτοιμη,» είπε με αποφασιστικότητα.

Η Θεανώ σηκώθηκε και της έδειξε έναν μονοπάτι που κατέβαινε βαθιά μέσα στο δάσος. «Ακολούθησε το. Η γνώση σε περιμένει.»

Με μια τελευταία ματιά στον λόφο, η Λυσιμάχη ξεκίνησε να περπατάει προς το μονοπάτι, αποφασισμένη να ανακαλύψει όσα κρύβει η μοίρα της.

Η Λυσιμάχη προχώρησε στο μονοπάτι που της έδειξε η Θεανώ. Το δάσος γινόταν πιο πυκνό και σκοτεινό, αλλά το φως του ήλιου που περνούσε ανάμεσα στα φύλλα έριχνε χρυσές ανταύγειες στο χώμα. Ο ήχος των πουλιών σιγά-σιγά έσβηνε και μια βαθιά ησυχία την αγκάλιαζε.

Καθώς περπατούσε, ένιωθε μέσα της να αναδεύονται συναισθήματα. Φόβος, ανυπομονησία, και πάνω απ' όλα, η ανάγκη να καταλάβει τι την περιμένει.

Ξαφνικά, μια αχνή μορφή ξεπρόβαλε μπροστά της, ήταν η σκιά μιας γυναίκας, με φωτεινά μάτια που έμοιαζαν να λάμπουν στο σκοτάδι. Η μορφή χαμογέλασε τρυφερά και η φωνή της ήρθε σαν ψίθυρος μέσα στο μυαλό της Λυσιμάχης:

«Είσαι εδώ, παιδί μου. Η ώρα της αλήθειας έφτασε.»

Η Λυσιμάχη ένιωσε την καρδιά της να χτυπάει δυνατά. Η φωνή αυτή της θύμιζε τη μητέρα της, τη Νέμεση. Ήταν σαν να την καλούσε να βρει τη δύναμη που κρύβει μέσα της.

«Είμαι έτοιμη να μάθω,» είπε με σταθερή φωνή.

Η μορφή εξαφανίστηκε αργά, και μπροστά της εμφανίστηκε ένα παλιό πέτρινο βωμό, όπου ήταν χαραγμένα σύμβολα που δεν είχε ξαναδεί.

Η Λυσιμάχη πλησίασε και έβαλε τα χέρια της πάνω στην ψυχρή πέτρα, νιώθοντας μια δύναμη να ρέει μέσα της, τη δύναμη της μοίρας, της θεϊκής της καταγωγής, και του πεπρωμένου που πρέπει να εκπληρώσει.

Και τότε ο κόσμος χάθηκε.

Ένα ρεύμα την διαπέρασε, όχι σαν αστραπή, μα σαν παλιό τραύμα που άνοιγε ξανά.

Τα γόνατά της λύγισαν και σωριάστηκε στη γη. Δεν ένιωσε το χτύπημα. Δεν ένιωσε πια το σώμα της.

Μόνο εικόνες.

Βρέθηκε ανάμεσα στους θεούς. Όχι σαν άνθρωπος, σαν μάρτυρας.

Ο Δίας, ο Άρης, η Ήρα, ο Διόνυσος, ο Ερμής. Όλοι μιλούσαν, μα η φωνή τους έμοιαζε με καταιγίδα που ερχόταν.

«Οι άνθρωποι δεν σέβονται πια. Θα τους δείξουμε ξανά.»

«Δεν είναι η βία η απάντηση. Είναι η αδικία που φέρνει τον θυμό!»

«Ποια δικαιοσύνη; Όλα είναι ισορροπία δυνάμεων!»

«Όχι! Είναι ο ζυγός που πρέπει να σταθεί.»

Η Λυσιμάχη ένιωθε την ένταση να τη συνθλίβει. Ο πόλεμος πλησίαζε. Δεν ήταν μόνο μεταξύ θεών, ήταν ένα ρήγμα που ετοιμαζόταν να ανοίξει στον κόσμο.

Και τότε είδε τη μητέρα της.

Η Νέμεσις στεκόταν πλάι στην Αθηνά και την Άρτεμιδα, σε μια άκρη που έμοιαζε με χείλος γκρεμού. Δεν μιλούσαν με οργή, μιλούσαν με λύπη. Λύπη για κάτι που ερχόταν και δεν μπορούσαν πια να το σταματήσουν.

«Αν δεν επέμβει εκείνη... όλα θα χαθούν.»

«Είναι παιδί, αλλά φέρει μέσα της τη ρίζα της ισορροπίας.»

«Μα θα αντέξει;»

Η Λυσιμάχη ένωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Και τότε οι τρεις θεές γύρισαν και την κοίταξαν.

Το βλέμμα τους ήταν ευθύ, απόκοσμο, σαν να την γνώριζαν από πριν γεννηθεί.

Και ξαφνικά... τα μάτια τους μεταμορφώθηκαν.

Τρεις μορφές στέκονταν τώρα μπροστά της: η Κλωθώ, η Λάχεσις, η Άτροπος. Οι Μοίρες.

Τα στόματά τους δεν άνοιξαν, αλλά οι φωνές τους ήχησαν μέσα στο μυαλό της.

«Δεν μπορείς να αλλάξεις αυτό που είναι γραμμένο αλλά μπορείς να επιλέξεις πώς θα φτάσεις ως εκεί.»

«Για να νικήσεις το σκοτάδι... πρέπει να αναγνωρίσεις τη σκιά μέσα σου. Όχι να την αρνηθείς. Να την καταλάβεις.»

«Ο κόσμος δε θα σωθεί από σπαθιά, αλλά από απόφαση. Από πράξη δίκαιη, έστω κι αν πονά.»

Οι φωνές των θεών και των Μοιρών άρχισαν να μπλέκονται. Λόγια, εντολές, ονόματα. Ηχούσαν μαζί, μπλεγμένα σαν κόμπος.

«Φόβος! Δύναμη! Πίστη! Αλήθεια! Πόλεμος! Φως! Επιλογή! Πράξη! Ζυγός! Άνθρωπος! Θεός! Αγάπη! Δίκη! Σιωπή! Κρίση! Κρίση! Κρίση!»

Η Λυσιμάχη ένωσε να καταρρέει από το βάρος.

Και τότε... ξύπνησε.

Με ανανεωμένη αποφασιστικότητα, σήκωσε το βλέμμα της προς τον ουρανό και ψιθύρισε:

«Δεν θα αφήσω τους θεούς να καθορίσουν τη ζωή μου. Θα πολεμήσω για τη δική μου μοίρα.»

Η Λυσιμάχη στάθηκε στην άκρη του μονοπατιού, κοιτάζοντας μπροστά την άγρια ομορφιά του τοπίου. Η πρώτη ακτίνα του ήλιου άγγιζε απαλά τα φύλλα και τους λόφους γύρω της. Το φως είχε αλλάξει· δεν ήξερε πόση ώρα είχε περάσει. Η ατμόσφαιρα ήταν γαλήνια, αλλά μέσα της η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Το σώμα της πονούσε. Ένωσε μια παρουσία δίπλα της και γύρισε το κεφάλι.

Ο Μέλωνας βρισκόταν εκεί.

«Λυσιμάχη! Σε παρακαλώ, πες μου κάτι!»

Εκείνη έβγαλε έναν αδύναμο ήχο, μα τον κοίταξε στα μάτια.

«Είδα τους θεούς... Είδα τις Μοίρες. Και... τον πόλεμο. Έρχεται, Μέλωνα.

Όλα θα αλλάξουν. Και εγώ... πρέπει να τον σταματήσω.»

Η Λυσιμάχη του χαμογέλασε απαλά και του έτεινε το χέρι της. Εκείνος το έπιασε χωρίς δισταγμό. Μαζί συνέχισαν το δρόμο τους προς τον ιερό λόφο, αισθανόμενοι ότι, για πρώτη φορά, δεν ήταν μόνοι στον δύσκολο δρόμο που είχαν μπροστά τους.

33.

Καθώς η Λυσιμάχη και ο Μέλωνας προχωρούσαν μέσα στο πρωινό φως, το τοπίο γύρω τους γέμιζε ζωή. Τα πουλιά τραγουδούσαν χαρούμενα στα κλαδιά, και ο άνεμος έφερε μαζί του το άρωμα των άγριων λουλουδιών. Ο δρόμος ανηφόριζε σιγά σιγά, και το έδαφος κάτω από τα πόδια τους ήταν γεμάτο πέτρες και φύλλα.

Η Λυσιμάχη ένιωθε πως κάθε βήμα την έφερνε πιο κοντά στην αλήθεια που αναζητούσε αλλά και πιο μακριά από την ασφάλεια που γνώριζε. Ο Μέλωνας ήταν δίπλα της, σιωπηλός αλλά σταθερός, σαν βράχος που της έδινε δύναμη χωρίς λόγια.

Ξαφνικά, ανάμεσα στα δέντρα, εμφανίστηκε μια φιγούρα. Ήταν μια γυναίκα με μακριά άσπρα μαλλιά και βαθιά, σοφά μάτια που φάνταζαν σαν να κρατούσαν τον χρόνο μέσα τους. Φορούσε μια απλή ρόμπα από λινό ύφασμα, και η παρουσία της γέμιζε τον χώρο με ηρεμία.

«Καλώς ήρθατε στον ιερό λόφο,» είπε η γυναίκα με γλυκιά φωνή. «Εγώ είμαι η Φύλακας αυτού του τόπου.»

Η Λυσιμάχη ένωσε τα γόνατά της να λυγίζουν λίγο, αλλά κράτησε το βλέμμα της σταθερό.

Η Φύλακας έδωσε στη Λυσιμάχη τον ασημένιο ζυγό και η φωνή της γέμισε σοβαρότητα:

«Κράτα αυτό το σύμβολο της δικαιοσύνης κοντά στην καρδιά σου. Θα σε θυμίζει την ισορροπία που πρέπει να διατηρήσεις ανάμεσα στους θεούς και στους ανθρώπους.»

Στάθηκε για μια στιγμή, κοιτώντας μακριά προς τα σκοτεινά δάση που υψώνονταν γύρω τους.

«Το ταξίδι σου δεν θα είναι εύκολο. Στο δρόμο προς τον Κήρυκα του Ανέμου, θα βρεθείς μπροστά σε μια δοκιμασία, μια στιγμή που θα κρίνει την αφοσίωσή σου στον σκοπό σου. Θα χρειαστεί να δείξεις θάρρος και δικαιοσύνη, ακόμα και όταν η επιλογή δεν θα είναι ξεκάθαρη.»

Η Λυσιμάχη ένωσε την ανάσα της να βαραίνει, αλλά και μια αποφασιστικότητα να φουντώνει μέσα της.

«Η μητέρα σου και οι Μοίρες σου έχουν μιλήσει γι' αυτή τη στιγμή. Όταν έρθει, να θυμάσαι, η αληθινή δικαιοσύνη δεν είναι μόνο τι αξίζεις εσύ, αλλά και τι αξίζουν οι άλλοι.»

Με μια τελευταία ματιά, η Φύλακας πρόσθεσε:

«Να είσαι έτοιμη, γιατί εκεί όπου τελειώνει το φως, αρχίζει η αλήθεια.»

Η Λυσιμάχη κράτησε σφιχτά το ζυγό στην παλάμη της, νιώθοντας τη δύναμη και την ευθύνη να κυριεύουν το είναι της. Γύρισε και κοίταξε τον Μέλωνα που στεκόταν λίγα βήματα πίσω, με τα μάτια γεμάτα σεβασμό και σιωπηλή υποστήριξη.

«Θα συνεχίσω αυτό το ταξίδι. Δεν ξέρω τι με περιμένει, αλλά πρέπει να το κάνω. Και... θέλω να είσαι δίπλα μου.»

Ο Μέλωνας χαμογέλασε απαλά, χωρίς λόγια, και ακολούθησε.

Μαζί, χάθηκαν μέσα στη σκιά των δέντρων, έτοιμοι να αντιμετωπίσουν ό,τι κι αν έφερνε το πεπρωμένο.

34.

Η Λυσιμάχη πορευόταν με βαρύ βήμα στον δρόμο προς τον Κήρυκα του Ανέμου. Η ατμόσφαιρα ήταν βαριά, και η ψυχή της ήταν σαν να κουβαλούσε το βάρος ολόκληρου του κόσμου. Ξαφνικά, ένα δυνατό κύμα πόνου τη χτύπησε, σαν να την τράβηξε μακριά από τη γη. Τα μάτια της άρχισαν να κλείνουν, και το σώμα της έχανε τη σταθερότητά του. Η Λυσιμάχη βυθίστηκε στο σκοτάδι.

Μέσα σε εκείνο το κενό, βρέθηκε σε έναν κόσμο ακαθόριστο, σαν όνειρο αλλά πιο ζωντανό. Ο πόνος δεν είχε φύγει, αλλά είχε μεταμορφωθεί σε φωτιά που έκαιγε μέσα της, καθαρίζοντας κάθε φόβο και αμφιβολία. Εκεί, μπροστά της, εμφανίστηκε ο Κήρυκας του Ανέμου, ένας άνδρας με βλέμμα από αστάλι και φωνή που έμοιαζε να έρχεται από τα βάθη του ουρανού.

«Λυσιμάχη,» είπε με σοβαρή φωνή, «η Δικαιοσύνη δεν είναι απλά ζυγαριά που κλίνει προς το ένα ή το άλλο. Είναι η φωτιά που καθαρίζει και δοκιμάζει τις ψυχές. Πρέπει να περάσεις μέσα από τις φλόγες, χωρίς να χάσεις την ισορροπία σου. Να μην αφήσεις το θυμό ή το μίσος να σε κυριεύσουν, αλλά να κρατήσεις καθαρή την καρδιά σου.»

Η Λυσιμάχη ένιωσε τον καυτό αέρα να της καίει το πρόσωπο και τα χέρια, αλλά η φλόγα δεν έκαιγε το σώμα της. Με κάθε βήμα που έκανε προς τα εμπρός, η φωτιά φαινόταν να ζωντανεύει, να δοκιμάζει την ψυχή της. Ο πόνος ήταν ψυχικός, η φωτιά έκαιγε τις αμφιβολίες, το θυμό και τον φόβο που είχε μέσα της.

Πέρασε ώρες μέσα στο όραμα, ή έτσι της φάνηκε.

Δεν υπήρχε πια ουρανός, ούτε χώμα. Μόνο αέρας. Και η φωνή:

«Εδώ δεν υπάρχει χρόνος. Ούτε πρόσωπα. Μόνο κρίση. Αν είσαι κόρη της Διακαιοσύνης, δεν θα δικάσεις με μάτια. Θα δικάσεις με ψυχή.»

Ξαφνικά βρέθηκε μέσα σε μια αίθουσα σκοτεινή, πέτρινη, γεμάτη πρόσωπα. Κανείς δεν την έβλεπε. Στεκόταν αόρατη, μάρτυρας σε μια δίκη για φόνο.

Η κατηγορούμενη: μια γυναίκα.

Ο νεκρός: ο άντρας της.

Οι φωνές δυνατές, οι μαρτυρίες περίπλοκες. Κάθε πρόσωπο μιλούσε με βεβαιότητα και όμως όλα έμοιαζαν θολά.

Η απόφαση ανακοινώθηκε: Ένοχη. Θάνατος.

Μπροστά της, εμφανίστηκε μια ζυγαριά. Η φωνή του Κήρυκα:

«Ζύγισε το. Ήταν δίκαιο;»

Η Λυσιμάχη σήκωσε το χέρι διστακτικά. Τοποθέτησε την απόφαση στο ένα σκέλος.

Το άλλο έμεινε άδειο και όμως η ζυγαριά ισορρόπησε.

Ένα ρίγος την διαπέρασε.

Μα η σκηνή άλλαξε απότομα. Τώρα βρισκόταν σε μια άλλη αίθουσα, πιο μικρή, πιο κλειστή. Μια γυναίκα δικάζεται για μοιχεία. Ο άντρας της, σιωπηλός. Οι μάρτυρες, διχασμένοι.

«Τι είναι αμαρτία;» ρώτησε μια φωνή.

«Αυτό που λέει ο νόμος ή αυτό που δεν αντέχει η καρδιά;»

Η απόφαση: ένοχη. Εξορία.

Ξανά, η ζυγαριά μπροστά της.

«Ζύγισε το.»

Έβαλε την κρίση μέσα. Και το σκέλος βάρυνε άνισα.

Η Λυσιμάχη ένιωσε ενοχή, αλλά και απορία. Δεν ήξερε αν έκανε σωστά.

Μεταφέρθηκε ξανά. Αυτή τη φορά, ένας βασιλιάς στο εδώλιο. Δίκαζαν τις πράξεις του: φυλακίσεις, διώξεις, σκληροί φόροι σε όσους διαφωνούσαν μαζί του.

Εκείνος υπερασπιζόταν το «καλό του λαού».

«Τάξη! Υπακοή! Αν δε με φοβούνται, θα με σκοτώσουν!»

Η απόφαση: Αθώς. Λόγω εξουσίας.

Η ζυγαριά τρεμόπαιξε. Η Λυσιμάχη δυσκολεύτηκε.

«Τι είναι χειρότερο: η σιωπή του φόβου ή το χάος της αλήθειας;»

Έβαλε την κρίση. Η ζυγαριά έγειρε απότομα.

Η φωνή του Κήρυκα πιο βαριά:

«Πλησιάζεις. Συνέχισε.»

Τώρα, μια νεαρή κοπέλα και ένας νέος άντρας. Ερωτευμένοι.

Οι οικογένειες τους απαγόρευαν τον γάμο.

Είχαν δραπετεύσει για να ενωθούν. Τους βρήκαν. Τους δίκασαν.

«Η οικογένεια είναι νόμος. Ο θεσμός είναι πάνω απ' τη θέληση.

Η κοινωνία δεν χτίζεται με έρωτα αλλά με τάξη.»

Η απόφαση: Απαγόρευση, επιστροφή στους πατρικούς οίκους.

Η Λυσιμάχη ένωσε μια σπίθα μέσα της. Δεν ήξερε τι ήταν σωστό.

«Ποιος αποφασίζει ποιο είναι το αληθινό δίκαιο;

Εκείνος που το γράφει... ή εκείνος που το ζει;»

Έβαλε την κρίση στη ζυγαριά. Αυτή... έμεινε ακίνητη.

Δεν έγειρε. Δεν αντέδρασε. Η Λυσιμάχη ένωσε φόβο

Και τότε... όλα χάθηκαν.

Ξανά στο τίποτα.

Μπροστά της, κύκλος θεών.

Ο Άρης, η Ήρα, ο Απόλλων, ο Ποσειδώνας. Φώναζαν, διαφωνούσαν, έταζαν.

Απέναντί τους, η Αθηνά, η Άρτεμις, η Νέμεσις. Σιωπηλές, αλλά σταθερές.

«Οι θνητοί πρέπει να δουν τη δύναμή μας!»

«Όχι, πρέπει να μάθουν να στέκονται μόνοι!»

«Δικαιοσύνη ή εξουσία; Τάξη ή ελευθερία;»

Η ζυγαριά μπροστά της.

«Κρίνε εμάς τώρα», είπε η φωνή του Κήρυκα.

«Δες τους θεούς... και πάρε θέση.»

Η Λυσιμάχη έτρεμε. Πώς να ζυγίσει θεούς;

Αισθάνθηκε το βάρος της Ιστορίας, της Μοίρας, της Ζωής.

Έβαλε το χέρι πάνω στο μέταλλο.

Και τότε... τα μάτια των θεών μεταμορφώθηκαν σε μάτια των Μοιρών.

Η Κλωθώ, η Λάχεσις, η Άτροπος, την κοίταζαν όχι με απαίτηση, αλλά με αποδοχή.

Και η φωνή του Κήρυκα ήρθε σαν ανάσα πίσω από τον λαιμό της:

«Είσαι έτοιμη. Όχι γιατί ήξερες. Αλλά γιατί άκουσες. Γιατί πόνεσες για κάθε κρίση.

Γιατί δεν έγειρες εύκολα τη ζυγαριά. Είσαι κόρη της Δικαιοσύνης.»

Η Λυσιμάχη άνοιξε τα μάτια της. Ο κόσμος ήταν ξανά εκεί.

Και εκείνη... δεν ήταν πια η ίδια.

Ο αέρας είχε πέσει. Το μόνο που άκουγε ήταν η φωνή του Μέλωνα.

«Λυσιμάχη...»

Ήταν γονατισμένος δίπλα της, με τα χέρια του να την κρατούν απαλά στους ώμους.

Το βλέμμα του ήταν αναστατωμένο, μα όχι μόνο από φόβο. Από την αίσθηση ότι είχε φτάσει πολύ κοντά στο να τη χάσει.

«Ήσουν ακίνητη για ώρα. Δεν ανέπνεες στην αρχή. Σε φώναζα... δεν ήξερες καν ότι ήμουν εδώ.»

Η Λυσιμάχη προσπάθησε να χαμογελάσει. Δεν τα κατάφερε.

«Ήμουν... αλλού. Σε έναν τόπο που δεν έχει χρόνο. Δεν είχε όρια. Έδωσα κρίσεις... και τις ένιωσα να με καίνε εκ των έσω. Οι θεοί, οι άνθρωποι, οι αποφάσεις που δεν έχουν σωστή πλευρά...»

Τα μάτια της έτρεμαν.

«Και;» τη ρώτησε σιγά ο Μέλωνας.

«Τι είπαν στο τέλος;»

Η Λυσιμάχη γύρισε το βλέμμα της προς τον ουρανό.

«Ότι είμαι έτοιμη. Όχι επειδή ήξερα. Αλλά επειδή άντεξα να μην ξέρω. Και να ψάξω το δίκαιο χωρίς να κρατάω κανενός το μέρος. Ακόμα και των θεών.»

Ο Μέλωνας άπλωσε το χέρι του και της απομάκρυνε μια τούφα απ' το μέτωπο. Δεν μίλησε. Δεν χρειαζόταν.

Για λίγο έμειναν έτσι. Εκείνη κουρασμένη, μα ήσυχη, κι εκείνος ξάγρυπνος και σιωπηλός, ο φύλακας που διάλεξε να στέκεται στο πλευρό της, χωρίς να ξέρει το γιατί, μα νιώθοντας ότι ήταν το μόνο σωστό. Ο Μέλωνας με τρυφερότητα της χαμογέλασε και άπλωσε το χέρι του προς το μέρος της.

«Έρθε η ώρα να πάρουμε τον δρόμο του γυρισμού. Ο πόλεμος έρχεται και θα τον αντιμετωπίσουμε μαζί.»

Η Λυσιμάχη ένιωσε μια ζεστασιά να απλώνεται μέσα της, μια δύναμη να γεμίζει την καρδιά της. Ήξερε πως ο δρόμος μπροστά της θα ήταν δύσκολος, αλλά δεν θα ήταν μόνη.

35.

Κατέβαιναν προς την πόλη χωρίς στάση. Ο ήλιος είχε πάρει να χαμηλώνει πίσω τους, ρίχνοντας μακριές σκιές πάνω στο στεγνό χώμα. Δεν αντάλλαξαν λέξη καθ' όλη τη διαδρομή, μα η σιωπή τους δεν ήταν βαριά. Αντιθέτως, είχε κάτι ζεστό, ήρεμο, σχεδόν συνωμοτικό.

Η Λυσιμάχη κοιτούσε μπροστά, αλλά το μυαλό της ταξίδευε. Οι εικόνες από τη ζυγாரιά, οι φωνές των θεών, η φωνή του Κήρυκα... όλα την πλάκωναν ξανά.

Κι εκεί, μες στη σιωπή, άκουσε μέσα της κάτι απαλό. Δεν ήταν ήχος, ήταν παρουσία.

«Θα τα καταφέρεις, κόρη μου. Δεν είσαι μόνη.»

Ήταν η φωνή της Νέμεσις ή ίσως... η ανάγκη της να την ακούσει. Όπως κι αν ήταν, την ένιωσε.

Όταν έφτασαν στο σπίτι της, ο ήλιος είχε σχεδόν χαθεί. Τα άλογα ανέπνεαν βαριά. Τα πήγαν στον στάβλο χωρίς λόγια.

Η Λυσιμάχη έσκυψε στο κεφάλι του δικού της και χαίδεψε τον λαιμό του. Ο Μέλωνας στεκόταν κοντά, με τα χέρια στις τσέπες και ένα ελαφρύ χαμόγελο.

Εκείνη γύρισε και τον κοίταξε.

«Πώς είσαι τόσο ψύχραιμος;» τον ρώτησε.

«Μόλις είδαμε την αρχή ενός πολέμου που δεν θα μοιάζει με κανέναν. Κι εσύ... είσαι ήρεμος σαν να γυρίσαμε από περίπατο.»

Ο Μέλωνας την κοίταξε ήσυχα.

«Έχω μια τεχνική», της είπε.

«Κλείνω τα μάτια και φαντάζομαι ότι όλα αυτά είναι απλώς κακή ποίηση που πρέπει να διορθώσω.»

Η Λυσιμάχη ξέσπασε σε γέλιο. Ένα γέλιο ειλικρινές, ελαφρύ, το πρώτο μετά από καιρό.

«Είσαι αδιόρθωτος», του είπε, χαμογελώντας.

Εκείνος την πλησίασε λίγο. Έμεινε σιωπηλός για μια στιγμή, σαν να περίμενε κάτι να του δώσει την άδεια. Δεν χρειάστηκε.

Η Λυσιμάχη έκανε ένα μικρό βήμα. Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Και τότε... αφέθηκαν.

Ένα φιλί απαλό, αληθινό, ήσυχο, με την αίσθηση του «επιτέλους» και του «πριν όλα αλλάξουν».

Όταν απομακρύνθηκαν λίγο, η Λυσιμάχη ψιθύρισε:

«Άρα ο μεγάλος πολεμιστής... είναι κι ευαίσθητος.»

Ο Μέλωνας σήκωσε το φρύδι.

«Αν το πεις σε κανέναν, θα το αρνηθώ.»

Ξέσπασαν και οι δύο σε γέλιο, όχι για να ξεχάσουν, αλλά για να θυμούνται ότι ακόμη και στις πιο σκοτεινές ώρες... υπάρχει φως.

36.

Βγήκαν από τον στάβλο και πήγαιναν προς το πατρικό της Λυσιμάχης. Ήθελε να δει και να μιλήσει με τον πατέρα της. Ξαφνικά, η στιγμή πάγωσε. Ο χρόνος σαν να σταμάτησε γύρω τους. Μια απαλή αύρα γέμισε τον χώρο, και μπροστά τους εμφανίστηκε η Νέμεσις, με βλέμμα γεμάτο στοργή και σοφία.

«Το πεπρωμένο σου σε καλεί, παιδί μου,» είπε με γλυκύτητα. «Ο πόλεμος αυτός θα φέρει αλλαγές που κανείς δεν μπορεί να προβλέψει. Είσαι η ελπίδα για τη δικαιοσύνη και την ισορροπία.»

Η γη άρχισε να τρέμει κάτω από τα πόδια τους. Ο χρόνος ξεκίνησε ξανά, αλλά η ένταση είχε γίνει αβάσταχτη. Ο πόλεμος είχε φτάσει. Η μοίρα της Λυσιμάχης ήταν πλέον γραμμένη.

37.

Ο Θεαγένης στεκόταν στην αυλή, με τον ώμο του ακουμπισμένο στο δοκάρι της πόρτας. Είχε ακούσει τα βήματά τους από τη γωνία του δρόμου και δεν περίμενε στιγμή για να δει την κόρη του.

Όταν την αντίκρισε, αναστέναξε με μια ανακούφιση που έμοιαζε με δάκρυ. Δεν της είπε τίποτα, μόνο την αγκάλιασε.

Η Λυσιμάχη δεν χρειάστηκε εξηγήσεις. Χώθηκε στην αγκαλιά του και έμεινε εκεί. Ο Μέλωνας στεκόταν πιο πίσω, σεμνός, αλλά παρών.

Όταν μπήκαν στο σπίτι, η Λυσιμάχη άφησε τις πρώτες σιωπές να περάσουν. Ύστερα μίλησε. Για όλα. Τη Νέμεσις. Τις Μοίρες. Τον Κήρυκα. Τη δοκιμασία. Τον πόλεμο που πλησιάζει. Όχι με δραματικότητα αλλά με σαφήνεια, σαν κάποια που δεν φοβάται πια το βάρος της αλήθειας.

Ο Θεαγένης άκουγε προσεκτικά. Δεν τη διέκοψε. Στο τέλος, μόνο είπε:

«Ήξερα πως θα ερχόταν η στιγμή. Μα δεν περίμενα πως... θα έδειχνες τέτοια δύναμη.»

Και μετά, κοίταξε τον Μέλωνα.

«Κι εσύ; Έμεινες μαζί της σε όλα αυτά;»

Ο Μέλωνας έγνεψε απλά.

«Όχι επειδή έπρεπε. Επειδή δεν ήξερα άλλο δρόμο απ' το να είμαι δίπλα της.»

Η Λυσιμάχη γύρισε προς τον πατέρα της.

«Και θέλουμε να σου πούμε κάτι ακόμη.»

Ο Θεαγένης σήκωσε το βλέμμα.

«Μετά τη μάχη, αν σταθούμε όρθιοι... σκοπεύουμε να παντρευτούμε. Όχι γιατί μας το ζήτησε κανείς.

Γιατί είναι κάτι που επιλέξαμε. Οι δυο μας.»

Η σιωπή κράτησε μερικές στιγμές. Ο Θεαγένης τους κοίταξε έναν-έναν.

Ύστερα σηκώθηκε από τη θέση του και ακούμπησε το χέρι στον ώμο του Μέλωνα.

«Τότε δεν έχω τίποτα άλλο να πω...Παρά μόνο πως είμαι υπερήφανος. Και για τους δυο σας.»

Δεν υπήρχαν χειροκροτήματα, ούτε πανηγυρικά λόγια. Μόνο ένα βλέμμα ζεστό, γεμάτο αποδοχή. Μια οικογένεια, δεμένη όχι από αίμα ή καθήκον, αλλά από αλήθεια και αγάπη.

38.

Το σπίτι ήταν ήσυχο. Ήταν ακόμα νωρίς το πρωί και το φως έμπαινε διακριτικά από τα ξύλινα παράθυρα. Η Λυσιμάχη στεκόταν μπροστά στο παλιό κιβώτιο της Αριστόβης, το οποίο δεν είχε τολμήσει να ανοίξει από τότε που εκείνη έφυγε. Ένα αόρατο χέρι, όμως, την έσπρωχνε σήμερα.

Άνοιξε αργά το καπάκι. Μέσα, δίπλα σε ένα κομμάτι από ύφασμα που φορούσε η μητέρα της όταν έραβε, βρήκε ένα μικρό δερμάτινο σημειωματάριο.

Το άνοιξε με προσοχή. Η γραφή της Αριστόβης ήταν εκεί. Κοφτή, σταθερή, αλλά ζεστή.

“Στη Λυσιμάχη μου.

Δεν ξέρω αν θα το διαβάσεις ποτέ, κόρη μου.

Μα αν το κάνεις... να θυμάσαι πως είσαι η περηφάνια της ζωής μου.

Ό,τι κι αν είσαι, απ’ όπου κι αν κρατά το αίμα σου,

εγώ σε μεγάλωσα με αγάπη. Και σε πίστεψα από την πρώτη στιγμή.

Είσαι γεννημένη να αντέχεις. Να σκέφτεσαι. Να κρίνεις.

Είτε έχεις δίπλα σου θεούς, είτε είσαι μόνη...

Είσαι φως.”

Η Λυσιμάχη έκλεισε τα μάτια. Δάκρυα κατρακύλησαν ήσυχα. Δεν ένιωθε πια το κενό που κουβαλούσε τόσο καιρό. Ένιωθε παρουσία. Ένιωθε ρίζα.

39.

Αργότερα, βάδισε προς το ποτάμι. Εκεί που πάντα μιλούσε στη σιωπή, εκεί όπου η ίδια της η φωνή αντηχούσε καλύτερα.

Δεν περίμενε να δει κανέναν. Μα όταν πλησίασε, είδε τον πατέρα της καθισμένο σε μια πέτρα, με τα χέρια πλεγμένα και το βλέμμα στο νερό.

«Πατέρα;»

Ο Θεαγένης γύρισε και χαμογέλασε.

«Έρχομαι εδώ κάθε πρωί... από τότε που έφυγες για τον λόφο. Ήταν σαν να σε νιώθω πιο κοντά.»

Η Λυσιμάχη κάθισε δίπλα του. Κοίταξε το νερό. Μετά, τον κοίταξε με σοβαρότητα.

«Θέλω να σε ρωτήσω κάτι. Για τη μητέρα μου... για τη Νέμεσι.»

Εκείνος χαμήλωσε το βλέμμα. Δεν φάνηκε να αιφνιδιάζεται.

«Ναι. Το περίμενα πως θα ερχόταν αυτή η στιγμή.»

«Τι ήταν για σένα; Και οι δύο; Τι ήταν η Αριστόβη... και τι η Νέμεσις;»

Ο Θεαγένης έμεινε λίγο σιωπηλός. Ύστερα απάντησε ήσυχα, αλλά σταθερά.

«Την Αριστόβη την ερωτεύτηκα. Ήταν η γη μου. Η οικογένειά μου. Η γυναίκα με την οποία ξυπνούσα και έλεγα “είμαι στο σπίτι μου”.»

«Και η Νέμεσις;»

«Η Νέμεσις... ήταν άλλη ιστορία. Δεν ήταν έρωτας. Ήταν... συμφωνία, σεβασμός, σύνδεση.

Μας ένωσε μια πράξη προστασίας. Βοηθήσαμε ο ένας τον άλλον να σταθεί απέναντι στην αδικία. Δεν ήμασταν ζευγάρι. Ήμασταν σύμμαχοι. Και μέσα απ' αυτό, ήρθες εσύ.»

Η Λυσιμάχη έμεινε σιωπηλή. Ένιωθε το βάρος στο στήθος της να λιώνει.

«Με έτρωγε», ψιθύρισε. «Η ιδέα ότι ο πατέρας μου... αγάπησε δύο. Αν ήταν δίκαιο. Αν ήταν... καθαρό.»

Ο Θεαγένης χαμογέλασε.

«Φυσικά και σε έτρωγε. Έχεις τη δικαιοσύνη στο αίμα σου, κόρη μου. Δεν αφήνεις τίποτα να περάσει χωρίς κρίση. Αλλά αγάπη... δεν μετριέται σε ίσα μέρη. Δίνεται αλλιώς σε κάθε άνθρωπο.»

Έβαλε το χέρι του πάνω στο δικό της.

«Κι εγώ... σε αγάπησα. Σε αγαπώ. Και θα σε αγαπώ σε όποια μορφή και αν σταθείς. Θεά ή θνητή.

Για μένα... είσαι πάντα η κόρη μου.»

Η Λυσιμάχη γύρισε το βλέμμα της στο νερό. Το ποτάμι κυλούσε ήσυχα.

Κι εκείνη ήταν έτοιμη να κυλήσει μαζί του. Προς τη μάχη. Προς την αποστολή της. Αλλά τώρα... δεν ήταν μόνη.

40.

Η πόλη δεν άλλαξε απότομα. Δεν ήρθε βροντή. Δεν έπεσαν κεραυνοί από τον ουρανό. Άλλαξε ο τρόπος που κοίταζαν οι άνθρωποι ο ένας τον άλλον.

Πρώτα ήταν τα λόγια: μισόλογα, υποψίες, φωνές σε αγορές και σοκάκια.

Μετά ήρθαν οι φωνές: τσακωμοί, σπρωξίματα, κατηγορίες.

«Πρόδωσες την πόλη!»

«Εσύ μιλάς; Εσύ που τους άφησες να μπουν;»

«Εγώ προστατεύω το σπίτι μου!»

«Κλέβεις! Ψεύδεσαι!»

Κι έπειτα, ήρθε το χάος.

Λεηλασίες, πυρπολήσεις, σπασμένα σπίτια.

Γείτονες χτυπούσαν γείτονες. Αδέλφια σήκωναν χέρι το ένα στο άλλο. Κανείς δεν ήξερε πώς άρχισε, ούτε ποιος έδωσε την εντολή.

Ο στρατός δεν μπορούσε να επιβάλει τάξη. Όσοι προσπαθούσαν να ηρεμήσουν τα πλήθη, φυλακίζονταν ή ξυλοκοποούνταν. Μερικοί στρατιώτες εγκατέλειψαν τις στολές τους και μπήκαν στη δίνη του πανικού. Άλλοι ακολούθησαν πολιτοφυλακές, πιστεύοντας πως οι νόμοι δεν αξίζουν τίποτα πια.

Η εξουσία έγινε κομμάτια. Όλοι ήθελαν να διοικούν. Κανείς δεν ήθελε να υπακούσει.

Η Λυσιμάχη ένιωθε κάθε χτύπο, κάθε κραυγή, σαν μαχαίρι κάτω από το δέρμα της. Όχι γιατί φοβόταν. Αλλά γιατί έβλεπε. Έβλεπε πίσω από τα μάτια των ανθρώπων, έβλεπε τον Άρη να φουντώνει τον θυμό, την Ήρα να σπέρνει καχυποψία, τον Ποσειδώνα να σπρώχνει την ανθρώπινη φύση προς το χάος.

Αυτή δεν ήταν μια πόλη. Ήταν ένα πιόνι σε θεϊκή παρτίδα.

Προσπαθούσε να βοηθήσει. Να μεσολαβήσει. Να κρατήσει κάποιες ισορροπίες. Μα η αδικία πλημμύριζε το σώμα της. Κάθε αθώος που χανόταν, κάθε σπίθα που ξέσπαγε σε φλόγα, έκαιγε μέσα της.

Και τότε, μετά από τρεις μέρες φωτιάς και στάχτης, ήρθε το σημάδι.

Ήταν βράδυ. Η πόλη κοιμόταν με δόντια σφιγμένα και πόρτες κλειστές.

Η Λυσιμάχη στεκόταν στην αυλή, το βλέμμα της στραμμένο στον ουρανό. Ήταν αδύναμη, φοβισμένη, αλλά όχι έτοιμη να υποχωρήσει.

Ξαφνικά, ο αέρας πάγωσε. Όλα σίγησαν.

Και τότε, ένας αργός, βαθύς ήχος σαν σάλπιγγα που δεν ανήκε σε ανθρώπινο πνευστό, ακούστηκε από τον βορρά.

Ο ουρανός σκίστηκε σε μια μικρή χαραμάδα. Και εκεί... φάνηκε ο Ζυγός.

Όχι μεταλλικός, όχι ανθρώπινος. Φτιαγμένος από φως και σκοτάδι μαζί, με κούφια φωνή που έλεγε:

«Ωρα να δικάσεις. Ωρα να σταθείς μπροστά τους. Στο σημείο όπου οι θεοί αποκαλύπτονται.

Εκεί που η κρίση δεν έχει πια λόγια, μόνο αλήθεια. Ορίστε, είναι δικός σου» Η Λυσιμάχη ένωσε όλο το σώμα της να παγώνει και να καίγεται ταυτόχρονα.

Στα χέρια της πλέον κρατούσε τον ζυγό. Ήταν ψυχρός. Και μέσα της, ήξερε: αυτή η σιωπή... θα σπάσει με κραυγή.

Ερχόταν η στιγμή. Όχι για μάχη. Για απόφαση. Για κρίση. Για αποκάλυψη.

41.

Η Λυσιμάχη περπατούσε με βήμα σταθερό προς την καρδιά της πόλης, εκεί που πριν λίγες μέρες ακούγονταν τραγούδια και τώρα βούιζαν οι φωνές του μίσους. Πίσω της ο Μέλωνας, σίγουρος σιωπηλά, ήταν σκιά και δύναμή της.

Στάθηκε στην πλατεία. Κάλεσε με δυνατή φωνή τον λαό και τον βασιλιά. Όλοι γύρισαν με περιέργεια, κουρασμένοι και φοβισμένοι. Άλλοι θυμωμένοι.

«Άνθρωποι της πόλης! Σταματήστε! Ακούστε! Η πόλη μας δεν καίγεται απ' έξω. Καίγεται από μέσα. Δεν τιμωρείτε εσείς τους άδικους. Γίνεστε μέρος της ίδιας αδικίας.

Κλέβετε, σκοτώνετε, κατηγορείτε. Κι όλα αυτά... για τι;

Για να πληρώσετε τα λάθη των θεών; Αν συνεχίσετε, οι γενιές που έρχονται... θα κουβαλούν τη ντροπή σας. Θα βρεθείτε στον Άδη με τη στάχτη στα χέρια και τίποτα στις ψυχές.»

Κάποιοι σάστισαν. Άλλοι αγρίεψαν.

«Και ποια είσαι εσύ να μας κρίνεις;»

«Μια γυναίκα να μας μιλήσει για μάχη;»

«Μάγισσα!»

Η Λυσιμάχη δεν λύγισε. Έβγαλε μπροστά της τον Ζυγό, το σύμβολο που πλέον δεν ήταν μόνο θεϊκό, ήταν η ίδια.

Η αντίδραση ήταν άμεση: φωνές, πέτρες, απειλές. Πήγαν να της επιτεθούν.

«ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!» φώναξε. Και ταυτόχρονα...

... έπεσε στο έδαφος. Το σώμα της άφησε τη γη. Τα μάτια της έκλεισαν. Και τότε...

42.

Σκοτάδι.

Όχι νύχτα. Όχι σκιά. Ένα απόλυτο τίποτα. Ούτε φως, ούτε ήχος, ούτε μορφή.

Η Λυσιμάχη αιωρούνταν ή έπεφτε, δεν ήξερε. Δεν υπήρχε χώμα να την κρατήσει, ούτε αέρας να την αγγίξει.

«Πού... πού είμαι;»

«Με ακούει κανείς;»

Η φωνή της αντηχούσε, μα δεν απαντούσε τίποτα. Μόνο οι κραυγές του λαού γύριζαν μέσα στο κεφάλι της, φωνές θυμού, κατηγορίας, βλασφημίας.

«Μάγισσα!»

«Θνητή!»

«Δεν έχεις θέση ανάμεσά μας!»

Η Λυσιμάχη έκλαψε. Όχι με ήχο. Με σώμα που λύγισε, που κουλουριάστηκε, που κλείστηκε σε εμβρυακή σιωπή. Άπλωσε τα χέρια και αγκάλιασε τον εαυτό της, σαν να ήταν το μοναδικό που της είχε απομείνει.

Κι εκεί, μέσα στο πιο βαθύ σκοτάδι, ψιθύρισε:

«Δεν μπορώ. Δεν είμαι θεά. Δεν είμαι άγγελος της ισορροπίας. Είμαι απλώς... ένα παιδί που ψάχνει να καταλάβει τον κόσμο.»

Το κεφάλι της έκαιγε. Τα δάκρυα έπεφταν σε έδαφος που δεν υπήρχε.

«Δεν αντέχω άλλο. Δεν...»

Και τότε... κάτι ξύπνησε μέσα της.

Μια φράση. Μία λέξη.

«Δικαιοσύνη.»

Την είπε ξανά.

«Δικαιοσύνη... δικαιοσύνη... Δικαιοσύνη! ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ!»

Την φώναξε. Την κάλεσε. Την απαίτησε. Όχι ως θεότητα. Ως πυρήνα της ψυχής της.

Και τότε... σιωπή.

Ακολούθησαν φωνές, όχι κραυγές. Ήπιες, γνώριμες.

Μία-μία, ήρθαν σαν ανάσα.

Η φωνή του πατέρα της:

«Πάντα ήσουν δυνατότερη απ' ό,τι νόμιζες. Εσύ το έχτισες αυτό, όχι η μοίρα.»

Η φωνή του Μέλωνα:

«Σε ακολούθησα γιατί το ήξερα μέσα μου. Όχι για σένα μόνο. Για μας.»

Η Φύλακας του ιερού λόφου:

«Ό,τι κρατά ο ζυγός, πρώτα το έχεις νιώσει εσύ. Μόνο τότε μετρά.»

Ο Κήρυκας του Ανέμου:

«Είσαι έτοιμη γιατί τόλμησες να μη βεβαιώνεσαι.

Η κρίση γεννιέται στην αμφιβολία, όχι στην αλαζονεία.»

Οι Μοίρες, τρεις φωνές σε μία:

«Εμείς απλώς υφαίνουμε. Μα εσύ... κρατάς το σχήμα του νήματος.»

Η Νέμεσις:

«Είσαι το παιδί μου, αλλά τώρα πια είσαι κάτι παραπάνω. Δεν κουβαλάς το βάρος μου. Κουβαλάς τον δικό σου σκοπό. Και τον αντέχεις.»

Και τέλος... η Αριστόβη, ήρεμα:

«Να ζήσεις, κόρη μου. Όχι απλώς να σώσεις. Να αγαπάς. Και να συγχωρείς, και τους άλλους... και τον εαυτό σου.»

Η Λυσιμάχη σήκωσε το κεφάλι της. Τα μάτια της άνοιξαν.

Το σκοτάδι δεν υπήρχε πια.

Βρισκόταν σε ένα άλλο μέρος, άχρονο, ατελείωτο, σαν ολόλευκος ναός χωρίς στέγη, χωρίς γη, γεμάτο θεϊκή παρουσία.

Ήταν το Αέναο Πεδίο των Θεών.

Και εκεί, στο φως και στη σιωπή, ξεκινούσε η τελική κρίση.

43.

Στεκόταν σε ένα ατέρμονο λευκό πεδίο που δεν είχε αρχή ούτε τέλος. Ένας παλμός ανέβαινε από το έδαφος, σαν η ίδια η ουσία του κόσμου να αναπνέει.

Και τότε εμφανίστηκαν. Όχι ένας-ένας, αλλά σαν ρεύμα δύναμης που έσκιζε τον χώρο.

Ο Άρης προπορευόταν, κρατώντας δόρυ στο χέρι και με το πρόσωπό του σμιλεμένο από μίσος.

Η Ήρα, ντυμένη σε αρχαίους χιτώνες βαμμένους με χρυσό, τα μάτια της να καθρεφτίζουν αιώνες κυριαρχίας.

Ο Ποσειδώνας, με την τρικυμία στα μάτια και την αλαζονεία στο περπάτημά του.

Ακολούθησαν η Αθηνά, ήρεμη και γαλήνια σαν σπαθί που γνωρίζει πότε να μην τραβηχτεί,

η Άρτεμις, άγρια και αγνή, με βλέμμα καθαρό σαν φεγγάρι.

Η Νέμεσις, σκοτεινή και φωτεινή ταυτόχρονα, με ρούχα που έμοιαζαν να πάλλονται από νόμους αόρατους.

Στο βάθος, ο Ερμής και ο Διόνυσος παρακολουθούσαν αμέτοχοι, σχεδόν ενοχλημένοι.

Και πίσω απ' όλους, καθισμένος σε θρόνο χωρίς σκιά, ο Δίας, σιωπηλός και βαρύς.

Η Λυσιμάχη στάθηκε ανάμεσά τους, μόνη.

Θνητή.

Ο Άρης μούγκρισε σαν θηρίο.

«Πώς τολμάς; Θνητή... να μπεις σε πεδίο θεών;»

Έκανε να σηκώσει το δόρυ του, μα ένα χέρι σηκώθηκε μπροστά του.

Η Νέμεσις.

«Μην τολμήσεις. Αυτή δεν ήρθε με όπλα. Ήρθε με κρίση. Και δεν φοβάται.»

Ο Άρης κοίταξε τη Νέμεσις με περιφρόνηση.

«Παιδί σου είναι, έτσι; Έκανες παιδί με θνητό. Έπεσες στο ίδιο επίπεδο με όλους εμάς που τόσο χρόνια λοιδορούσες για τα ανθρώπινα “παιχνίδια” μας;»

Η Ήρα γέλασε ειρωνικά.

«Ποια Δικαιοσύνη γεννάει με επιθυμία; Έγινες μητέρα. Πόσο... γραφικό.»

Η Νέμεσις γύρισε προς εκείνους και, με ένα χαμόγελο αργό και ειρωνικό, απάντησε:

«Είπα κι εγώ μια φορά να δοκιμάσω το χόμπι σας. Ήταν μια πράξη... περιέργειας.

Μονάχα που εγώ... δεν αρνήθηκα το παιδί μου. Δεν το έκρυψα πίσω από ημίθεους και προφητείες.»

Το γέλιο στα χείλη τους πάγωσε.

Η Αθηνά προχώρησε ήρεμα και στάθηκε δίπλα στη Λυσιμάχη.

«Δεν ήρθε για εμάς. Ήρθε για αυτό που αφήσαμε πίσω. Για την αλήθεια που αρνηθήκαμε.

Για τη δικαιοσύνη που κάναμε εργαλείο.»

Η Ήρα έφτυσε στο έδαφος.

«Λόγια, λόγια, λόγια. Μια θνητή που μιλάει για κρίση; Τι θα κάνεις, μικρή; Θα μας κρίνεις όλους εσύ;»

Η Λυσιμάχη σήκωσε τη ζυγαριά.

Το μέταλλο έλαμψε, αλλά όχι σαν φωτιά. Σαν μνήμη.

«Δεν ήρθα να σας κρίνω. Ήρθα να σας ζητήσω να κρίνετε τους εαυτούς σας. Αν είστε θεοί, τότε σταθείτε μπροστά σε αυτό που λέτε ότι υπηρετείτε. Τη Δικαιοσύνη. Βάλτε τον εαυτό σας στη Ζυγαριά. Κι αν αντέξετε το βάρος σας... συνεχίστε. Αν όχι... εγκαταλείψτε τον κόσμο των ανθρώπων.»

Οι θεοί σάστισαν. Ο Άρης πρώτος χαμογέλασε.

«Ένα παιχνίδι λοιπόν; Εντάξει. Θα παίξουμε.»

Πλησίασε. Άγγιξε τη Ζυγαριά.

Και τότε... έσπασε.

Όχι το μέταλλο. Η σιγουριά του.

Ο Άρης έσκυψε, κι ένα κύμα από φωνές τον χτύπησε.

Πόλεμοι. Φωνές γυναικών, παιδιών, άντρας που κλαίει, αίματα στο πεδίο, φλόγες και σφαγή.

«Είμαι η δύναμη!» φώναξε.

Αλλά η φωνή του έτρεμε. Και τα χέρια του έσταζαν πόνο.

«Δεν είμαι εγώ ο άδικος. Εκείνοι... εγώ...»

Σωριάστηκε στα γόνατα. Για πρώτη φορά, πονούσε όχι από τραύμα, αλλά από συνείδηση.

Η Ήρα πλησίασε αγέρωχη.

«Εγώ είμαι τάξη. Εγώ είμαι η βασίλισσα. Δεν φοβάμαι»

Μα όταν ακούμπησε τη Ζυγαριά, μια μητέρα έσπασε μέσα της.

Είδε όλα τα παιδιά που θυσιάστηκαν από περηφάνια, είδε τους ανθρώπους που φόρεσαν σιωπή για να της μοιάσουν, ένωσε τη ζήλια να τρώει το ίδιο της το στήθος.

«Δεν ήθελα...»

Σφίχτηκε. Κάθισε πίσω, ψάχνοντας το βλέμμα του Δία, μα εκείνος δεν μιλούσε.

Ο Ποσειδώνας ακούμπησε τελευταία τη Ζυγαριά. Πίστευε πως το νερό όλα τα καθαρίζει.

Μα το νερό τού έφερε φωνές πνιγμένων, θυμάτων ναυαγίων, των ανθρώπων που καταπίεσε για σιγή.

«Εγώ δεν έπνιξα... εγώ απλώς...»

Μα η Ζυγαριά δεν συγχωρεί. Μόνο δείχνει.

Και τότε, οι Ερινύες ήρθαν. Όχι με φίδια ή δόντια, αλλά με μάτια καθρέφτες. Τους έδειχναν τους ίδιους τους εαυτούς τους.

Φώναξαν. Έσκυψαν. Ο Άρης χτύπησε το στήθος του. Η Ήρα έκλαψε. Ο Ποσειδώνας έμεινε άφωνος.

Η Λυσιμάχη στάθηκε όρθια. Δεν χαμογέλασε. Δεν θριάμβευσε.

«Όλοι πέφτουμε. Μα μόνο αν δεχτούμε το βάρος μας, μπορούμε να σηκωθούμε ξανά.

Δε ζητώ να φύγετε. Ζητώ να αλλάξετε. Γιατί αν δεν αλλάξετε, ο κόσμος σας... δε θα σας ανήκει πια.»

Ο Ζυγός έλαμψε. Κι ύστερα... ισορρόπησε.

Ο Δίας σηκώθηκε.

«Η κρίση έγινε. Και δεν την έφερε θεός. Την έφερε η Δικαιοσύνη.»

44.

Το Αέναο Πεδίο ησύχασε. Οι φωνές των θεών είχαν σιγήσει. Ο Ζυγός είχε αποσυρθεί.

Η Λυσιμάχη έμεινε μόνη στο κέντρο, στη σιωπή που ακολούθησε την κάθαρση.

Και τότε, τρεις μορφές πλησίασαν.

Η Αθηνά, με βλέμμα διαυγές, σαν νερό που καθρεφτίζει αλήθειες.

Η Άρτεμις, με βήμα ελαφρύ, μα γεμάτο σταθερότητα.

Και η Νέμεσις, η μητέρα που δεν φώναξε ποτέ τον τίτλο της, αλλά τώρα... τον κρατούσε στα μάτια της.

Η Αθηνά στάθηκε πρώτη.

«Δεν υπήρξε ποτέ μεγαλύτερη σοφία... από το να ξέρεις πότε να σιωπήσεις.

Και εσύ το έκανες. Μίλησες μόνο όταν έπρεπε. Γι' αυτό... σε ευχαριστώ.»

Άγγιξε το μέτωπό της με τα δάχτυλα σαν ευλογία.

Η Άρτεμις πλησίασε μετά.

«Δεν στάθηκες κυνηγός. Στάθηκες φύλακας του κόσμου. Δεν τιμώ τους πολλούς. Τιμώ τους μοναχικούς. Και εσύ... ήσουν μόνη, μέχρι να σε ακολουθήσει ο κόσμος.»

Έγειρε το κεφάλι ελαφρά, σαν να υποκλίνεται.

«Να παλεύεις πάντα. Όχι με βία, αλλά με τόλμη.»

Οι δύο θεές έδωσαν ένα τελευταίο βλέμμα και χάθηκαν, σαν αέρας που επιστρέφει στα βουνά του.

Η Λυσιμάχη έμεινε με τη Νέμεσις.

Δεν αντάλλαξαν αμέσως λέξεις. Μόνο κοιτάχτηκαν.

Η μητέρα της την πλησίασε. Δεν υπήρχε πια απόσταση, ούτε σιωπή.

«Ήσουν πάντα εκείνη που ήθελα να γίνω. Εσύ... δεν είσαι μονάχα παιδί μου.

Είσαι ο καρπός του ίδιου του νόμου που υπηρετώ.»

Τα μάτια της Νέμεσις ήταν υγρά. Όχι σαν άνθρωπος. Σαν κόσμος που ράγισε για λίγο από την τρυφερότητα.

Άνοιξε τα χέρια της και η Λυσιμάχη μπήκε στην αγκαλιά της. Πρώτη φορά. Ίσως και τελευταία.

«Είσαι φως και σπαθί, είσαι σκιά και έλεος. Όπου κι αν πας, θα είμαι κοντά.

Στο άγγιγμα του ανέμου, στο κάλεσμα του νερού, στη φλόγα της δικαιοσύνης.

Δεν θα σε αφήσω ποτέ μόνη. Θα στέκομαι... πίσω σου, όχι μπροστά. Και θα σε αγαπάω πάντα. Όχι σαν θεά. Σαν μητέρα.»

Η Λυσιμάχη ένωσε τα μάτια της να βουρκώνουν, όχι από λύπη αλλά από ολότητα.

Δεν είχε τίποτα να πει. Δεν χρειαζόταν.

Η Νέμεσις της χάιδεψε τα μαλλιά. Ύστερα την φίλησε στο μέτωπο.

Και τότε... το φως τρεμόπαιξε.

Η Λυσιμάχη ένωσε το σώμα της να βαραίνει.

Τα γόνατά της λύγισαν.

«Μη φοβηθείς. Επιστρέφεις. Ο κόσμος σε περιμένει.»

Σκοτάδι ξανά. Ύστερα... φως.

45.

Η Λυσιμάχη ένιωσε το σώμα της να επιστρέφει, σαν να διασχίζει στρώματα φωτός και ύλης. Το πρώτο που κατάλαβε... ήταν ζεστασιά.

Έπειτα, μια ανάσα κοντά στο αυτί της. Κάποιος την κρατούσε.

Άνοιξε αργά τα μάτια της. Το πρόσωπο του Μέλωνα ήταν ακριβώς πάνω απ' το δικό της, γεμάτο αγωνία, συγκίνηση και ένα δάκρυ που δεν είχε προλάβει να στεγνώσει.

Η φωνή της βγήκε σιγανά, σχεδόν ψιθυριστά.

«Μη μου πεις ότι με κοιτάζεις τόση ώρα, γιατί αρχίζω να ανησυχώ ότι είσαι πιο ρομαντικός απ' όσο νόμιζα...»

Ο Μέλωνας γέλασε μέσα απ' τα δάκρυα του.

«Μπορώ να είμαι ό,τι θες, αρκεί να συνεχίσεις να μιλάς...»

Της χάιδεψε το μάγουλο και της φίλησε το μέτωπο, απαλά, σαν να φοβόταν ότι αν το έκανε πιο δυνατά... θα έσπαγε.

Η Λυσιμάχη γύρισε ελαφρά και αναστέναξε.

«Νικήσαμε...»

Εκείνος κουνούσε το κεφάλι του αργά, χωρίς λέξεις.

«Όχι. Εσύ νίκησες. Εσύ μας έσωσες όλους, πριν καν καταλάβουμε τι χάναμε.»

Η Λυσιμάχη σήκωσε το φρύδι.

«Και πες μου τώρα... πώς αισθάνεσαι που θα παντρευτείς μια ηρωίδα; Θα γίνεις ο άντρας της Δικαιοσύνης. Δύσκολο πράγμα...»

Ο Μέλωνας χαμογέλασε πονηρά.

«Αν η Δικαιοσύνη έχει αυτό το βλέμμα όταν με φιλάει... τότε νομίζω ότι βρήκα τη θέση μου στον κόσμο.»

Η Λυσιμάχη γέλασε, αληθινά, δυνατά, όπως μόνο κάποιος που ξέφυγε από την άβυσσο μπορεί να γελάσει.

«Δεν το ξέρεις, αλλά μόλις έγινες ύποπτος για υπερβολική γλυκύτητα. Θα κρατήσω τη Ζυγαριά κοντά μου... έτσι, για καλό και για κακό.»

Ο Μέλωνας την κοίταξε με λατρεία.

«Αρκεί να είμαι στην πλευρά σου. Ό,τι κι αν λέει η Ζυγαριά σου.»

Και έτσι... χωρίς θεούς, χωρίς φλόγες, χωρίς θρόνους, μόνο με δύο ανθρώπους αγκαλιασμένους στο φως, ξεκινούσε μια νέα εποχή.

46.

Η πόλη άρχισε να αλλάζει. Όχι με παρελάσεις, ούτε με νέα διατάγματα.

Άλλαξε σιγά, όπως ο αέρας την αυγή. Οι πολίτες, πρώτα διστακτικοί, επανέφεραν τη λογική στις πράξεις τους. Οι δρόμοι καθάρισαν. Τα σπίτια ανοίχτηκαν. Οι φωνές έγιναν ξανά συζητήσεις, όχι φωνές μάχης. Ο βασιλιάς, πιο ταπεινός, ευχαρίστησε δημόσια τη Λυσιμάχη, αν και κατά βάθος δεν ήξερε πώς ακριβώς να εξηγήσει τι είχε γίνει.

Η ίδια δεν ζήτησε τίποτα. Ούτε θέση, ούτε τιμές.

Ζήτησε απλώς να την αφήσουν να ζήσει.

Και έπειτα, όταν ο κόσμος έγινε πιο ήσυχος... ήρθε ο γάμος.

Όχι λαμπρός, μα όμορφος. Στην ίδια την πόλη που έζησαν τη φωτιά, τώρα στήθηκε μια τελετή με λουλούδια, μυρωδιές από θυμάρι, ρόδια και χαμόγελα. Η Λυσιμάχη φούρωσε λευκά, όχι θειικά.

Ο Μέλωνας, απλός, με μάτια που κοιτούσαν μόνο εκείνη. Ο Θεαγένης, πιο γερασμένος, μα με μάτια που έλαμπαν, τους παρέδωσε με συγκίνηση.

Δεν είπε πολλά. Όμως το βλέμμα του τα έλεγε όλα:

«Σε μεγάλωσα για τη ζωή. Όχι για τη μάχη. Κι όμως... τα έκανες και τα δύο.»

Όταν η Λυσιμάχη στάθηκε πλάι στον Μέλωνα και αντάλλαξαν λόγια που δεν ήταν όρκοι, αλλά επιλογές, όλοι σιώπησαν για λίγο. Ακόμα κι ο αέρας έμεινε ακίνητος.

Και τότε... κάτι αδιόρατο άλλαξε.

Ένα ελαφρύ φύσημα ανάμεσα στα πέπλα. Μια ανεξήγητη ζεστασιά στον αυχένα της. Μια αίσθηση πως κάποιος την κοιτούσε, την χαίδευε με βλέμμα.

Η Λυσιμάχη έκλεισε για ένα δευτερόλεπτο τα μάτια.

Ήξερε.

Η Νέμεσις ήταν εκεί.

Όχι με λαμπερή μορφή. Αλλά παρούσα, σαν ανάμνηση που δεν χάνεται ποτέ.

Όταν ήρθε το βράδυ, κι όλα είχαν ησυχάσει, η Λυσιμάχη στάθηκε στο περβάζι του σπιτιού της.

Ο Μέλωνας κοιμόταν ήρεμος. Ο πατέρας της δίπλα στο τζάκι, χαμογελαστός.

Και η ίδια... ήταν εκεί. Πλήρης. Αληθινή. Γυναίκα. Κόρη. Ήρωας. Και άνθρωπος.

Ο Ζυγός δεν ήταν πια εργαλείο. Ήταν μέσα της.

«Δικαιοσύνη δεν είναι ο θόρυβος του σπαθιού... Είναι το φως που μένει, όταν όλοι σωπαίνουν.»

Και τώρα...

ήταν επιτέλους η ώρα να ζήσει.

Επίλογος

Το κορίτσι κάθισε δίπλα της, σιωπηλά. Ήταν δεν ήταν επτά χρόνων, με μάτια σκούρα, βαθιά, γεμάτα ερωτήσεις που δεν είχαν ακόμα διαμορφωθεί σε λόγια.

Η Λυσιμάχη της χάδεψε τα μαλλιά, κι εκείνη έγειρε λίγο, χωρίς να μιλήσει.

«Μητέρα;» είπε τελικά.

«Ναι, Σοφία μου;»

«Γιατί δεν τους τιμώρησες; Αυτούς που σε κοίταξαν με κακό τρόπο σήμερα;»

Η Λυσιμάχη δεν μίλησε αμέσως. Το κορίτσι δεν της ζητούσε εκδίκηση, ζητούσε να καταλάβει τον κόσμο.

«Γιατί δεν χρειάζεται, παιδί μου», είπε τελικά.

«Και δεν φοβάσαι ότι θα ξαναδοκιμάσουν;»

Η Λυσιμάχη χαμογέλασε ήσυχα.

«Δεν φοβάμαι. Γιατί αυτοί που δεν μαθαίνουν από τη σιωπή... κάποτε την ακούν πιο δυνατά.»

Η μικρή κοίταξε τον ορίζοντα.

«Κι εγώ; Θα κουβαλάω τη ζυγαριά σου;»

Η μητέρα της την κοίταξε τώρα στα μάτια. Σοβαρά. Απαλά.

«Όχι τη δική μου. Τη δική σου.»

Στην άκρη του κόσμου, εκεί όπου ο χρόνος ξεχνιέται και η νύχτα δεν τελειώνει, τρεις γυναίκες στέκονταν σιωπηλές.

Δεν έγνεθαν. Δεν μοίραζαν. Δεν έκοβαν.

Μόνο κοίταζαν.

Ένα νήμα, αόρατο, μα ζωντανό.

Ένα παιδί που δεν το έπλασαν εκείνες, μα γεννήθηκε.

Και για μια στιγμή, ούτε η Κλωθώ, ούτε η Λάχεση, ούτε η Άτροπος κινήθηκαν.

Γιατί η Σοφία δεν γράφεται. Γεννιέται.